

ОДГОВОРИ НА ПРИМЕДБЕ, ПРЕДЛОГЕ И СУГЕСТИЈЕ НА НАЦРТ ЗАКОНА О ИЗМЕНАМА И ДОПУНАМА ЗАКОНА О ЗАШТИТИ ПРАВА НА СУЂЕЊЕ У РАЗУМНОМ РОКУ КОЈЕ СУ ДОСТАВЉЕНЕ МИНИСТАРСТВУ ПРАВДЕ

ПРЕДЛАГАЧ	ПРЕДЛОГ	ОБРАЗЛОЖЕЊЕ ПРЕДЛОГА	СТАТ УС	ОБРАЗЛОЖЕЊЕ ОДГОВОРА
<p>Адвокат Марија Јоксовић, адвокат Силвија Орос Барна, адвокат Маргита Орос Салаг, адвокат Соња Митрић, адвокат Ћилас Драгана, адвокат Јована Чолаковић, Ивана Пеић Тукуљац, адвокат Поповић Јелена, адвокат Радуловић Радован, адвокат Лукић Аљоша, адвокат Александар Ћалов</p>	<p>Да Нацрт закона о изменама и допунама Закона о заштити права на суђење у разумном року не буде узет у разматрање, као и да исти не буде прослеђен Народној скуиштини Републике Србије на даље разматрање.</p>	<p>Предложеним Нацртом закона о изменама и допунама Закона о заштити права на суђење у разумном року, дошло би до незаконитог ускраћивања гаранције на суђење у разумном року у стечајним и извршним поступцима ради намирења признатих или утврђених потраживања у којима је стечајни, односно извршни дужник предузеће са већинским друштвеним или државним капиталом.</p> <p>Наиме, стечајни односно извршни поступци су судски поступци, те узимајући у обзир предмет и сврху Закона о заштити права на суђење у разумном року (члан 1) јасно је предвиђено да се истим законом уређује заштита права на суђење у разумном року, те да је сврха закона да се пружи судска заштита права на суђење у разумном року и тиме предупреди настајање повреда права на суђење у разумном року, што значи да је истоимени закон имплементиран у наш правни систем са циљем да се делотворно убрзају судски поступци, а све у складу са уставним и међународним гаранцијама заштите права на суђење у разумном року.</p> <p>Аналогно наведеном, очигледно је да уколико би дошло до измене Закона о заштити права на суђење у разумном року, и уколико би се поднети приговори сматрали уставном жалбом, и уколико би се постојећи предмети у којима није донета првостепена пресуда сматрали уставном жалбом, те исти били пребачени Уставном суду, исто би имало за последицу баш повреду права на суђење у разумном року, а све из разлога имајући у виду трајање поступака прсд Уставним судом, као и сам процес прослеђивања текућих предмета из свих судова Републике Србије у Уставни суд.</p> <p>Више је него очигледно, да оваква измена и допуна закона није прихватљива и неделотворна, и да иста је у супротности са првобитно постављеним циљем Закона о заштити права на суђење у разумном року.</p> <p>Узимајући у обзир изражене ставове Европског суда за</p>	<p>Није прихваћен</p>	<p>Неопходно је изменити и допунити Закон о заштити права на суђење у разумном року, како би поновним прописивањем уставне жалбе као делотворног правног лека, била обезбеђена заштита поверилаца у извршним поступцима по одлукама које су донете против предузећа са претежним друштвеним или државним капиталом, као и у стечајним поступцима у којима су ова предузећа стечајни дужници. На овај начин сврха закона да се пружи судска заштита права на суђење у разумном року се испуњава у потпуности. Одговарајуће измене и допуне Закона о заштити права на суђење у разумном року по ставовима Европског суда за људска права и препорукама Комитета министара, израђене су у циљу поштовања принципа супсидијарности и смањења броја представки пред Европским судом за људска права које се односе на предметне судске поступке. Осим наведеног, Европски суд за људска права је мишљења да уставну жалбу треба сматрати делотворним домоћим средством у смислу значења члана 35. став 1. Конвенције и тиме</p>

људска права у бројним пресудама донетим против Републике Србије, као и поштовање принципа суусидијарности конвенцијског система, очигледно је да оваква измена Закона о заштити права на суђење у разумном року неће довести до ефикаснијег спровођења поступка судске заштите права на суђење у разумном року у стечајним и извршним поступцима ради намирања признатих или утврђених потраживања у којима је стечајни односно извршни дужник предузеће са већинским друштвеним или државним капиталом, јер је ноторна чињеница да поступак пред Уставним судом траје дуже од поступка пред судовима опште надлежности, као и да поступак прослеђивања предмета из свих судова Републике Србије у Уставни суд био би неефикасан, неекономичан, дуготрајан и исти није спојив са сврхом Закона о заштити права на суђење у разумном року, а то је **СУДСКА ЗАШТИТА** права на суђење у разумном року **ПРЕДУПРЕЂЕЊЕ НАСТАЈАЊЕ ПОВРЕДА ПРАВА НА СУЂЕЊЕ У РАЗУМНОМ РОКУ.**

Имајући у виду трајање стечајних поступака у предузећима са државним или друштвеним капиталом (20 и више година - као што су стечајни поступци који се воде у односу на стечајне дужнике као што су „Југобанка”, „Инвестбанка” итд), очигледно је да су досадашња правна средства за заштиту права на суђење у разумном року (приговор ради убрзавања иостука, тужба за новчано обештећење, тужба за накнаду имовинске штете) делотворна, и да су иста довела до реализације, у смислу да су стечајни повериоци путем наведених иравних средстава издејствовали своја потраживања, **што указује да су иста ефикасна и делотворна, и да их не трсба мењати.**

Напротив, уколико би све прихватила измена Закона о заштити права на суђење у разумном року, стечајни повериоци би поред трајања стечајног поступка (преко 20 година) као и трајања и судског поступка (тужба за новчано обештећење и тужба за имовинску штету), морали чекати још неколико година до премештања предмета у Уставни суд и још неколико година до самих одлука Уставног суда, што свакако није спојиво са

потврдио став о делотворности уставне жалбе.

У погледу трошкова поступка за досадашње поступке, напомињемо да сходно члану 6. став 3. Закона о Уставном суду Уставни суд може накнадити трошкове другим позваним лицима и одредити накнаду за њихово учешће у поступку, Такође чланом 89. став 3. Закона о Уставном суду, прописано је да ће одлуком којом се усваја уставна жалба Уставни суд одлучити о захтеву подносиоца уставне жалбе за накнаду материјалне односно нематеријалне штете када је такав захтев постављен с тим што Уставни суд када је захтев усвојен одређује у одлуци орган који је обавезан да исплати накнаду материјалне или нематеријалне штете и одређује рок од четири месеца од дана достављања одлуке том органу у коме он добровољно може да плати накнаду штете. Поступак за принудно извршење накнаде материјалне односно нематеријалне штете може почети ако накнада не буде плаћена у року од четири месеца од дана достављања одлуке. Ако се узме у обзир члан 190. Закона о облигационим односима да ће суд узимајући у обзир и околности које су наступиле после

		<p>тежњом да се стечајним повериоцима ОБЕЗБЕДИ ДЕЛОТВОРНА ЗАШТИТА ГИРАВА НА СУЂЕЊЕ У РАЗУМНОМ РОКУ, јер у овако постављеним околностима РАЗУМНОГ РОКА СИГУРНО НЕ БИ БИЛО.</p> <p>Релеванто је и указати такође на ноторну чињеницу, да су досадашњи активни постуци, иницирали и трошкове пуномоћника парничних странака, који су били стварни и нужни у циљу пружања правне помоћи ради заштите права на суђење у разумиом року, те уколико би поступајући предмети били премештени у Уставни суд, отворило би се питање подношења тужби против Републике Србије са захтевом за накнаду насталих трошкова, што свакако се мора имати у виду, јер би такво решење било неекономично по Рсиублику Србију.</p> <p>Такође немогуће је не приметити да извршна власт, оваква крајње дискутабилна решења, која су неповољна по грађане Републике Србије, доноси увек у време годишњих одмора, како не би могло доћи до пружања отпора незадовољних грађана, чиме уноси правну несигурност у постојећи нравни систем.</p>		<p>проузроковања штете досудити накнаду у износу који је потребан да се оштећеникова материјална ситуација доведе у оно стање у коме би се налазила да није било штетне радње или пропуштања, ти би трошкови могли бити назначени у захтеву подносиоца уставне жалбе за накнаду материјалне односно нематеријалне штете.</p>
<p>адвокат Немања Кузовић, адвокат Сандра Ђорђевић, адвокат Благоје Шојић, адвокат Небојша Суботић</p>	<p>Оно за шта сматрамо да свакако мора бити уклоњено из предлога су одредбе којима се прописује да започети поступци, даном ступања закона на снагу постају уставне жалбе, што представља класичан пример ретроактивности, који је недозвољен и неуставан</p>	<p>Тако нешто никада није виђено у правној историји како код нас, тако и у упоредном праву, да тужба постаје силом закона жалба, и да парнични поступак пред оеновним судом постаје поступак по уставној жалби пред Уставним судом.</p>	<p>Није прихваћен</p>	<p>Уставна жалба пружа делотворно правно средство како би била обезбеђена заштита поверилаца и уставом зајемчено право на правично суђење, чиме се обезбеђује убразање и делотворност поступка, као и смањење броја представки пред Европским судом за људска права који је потврдио став о делотворности уставне жалбе као делотворнијег правног средства. Такође, није реч о ретроактивности примене одредбе , јер се право на приговор односно жалбу не укида, већ се сматра уставном жалбом ка</p>

				Уставном суду који ће обезбедити да поступак води делотворнијем и правничном задовољењу. Конверзија правног средства је и до сада постојала у законодавству РС (Уставна жалба је постала на основу одредаба Иземна и допуна закона о уређењу судова из 2012 године захтевом за утврђивање повреде права, док је на основу Закона о судијама и Закона о јавном тужилаштву 2009 године жалба Уставном суду конвертована у приговор Високом савету судства и Државном већу тужилаца.)
адвокат Немања Кузовић, адвокат Сандра Ђорђевић, адвокат Благоје Шојић, адвокат Небојша Суботић	<p>Одредба члана 11. Нацрта ће уколико ипак буде усвојена изазвати највише проблема у пракси. Ова одредба није усклађена са одредбама закона о парничном поступку.</p> <p>Сматрамо да одредбе члана 11. става 2. и става 3. треба брисати, а уколико исте остану као предлог, предлажемо да се дода, да ће се тужба сматрати уставном жалбом, само уколико се тужилац са тим сагласи.</p>	<p>Наиме, уколико се странка обрати парничном суду са тужбом којом захтева исплату одређене суме новца странка је покренла парнични поступак. Жеља странке није била да покрене поступак пред уставним судом, већ да покрене парнични поступак. Законом предвидети да један поступак претвара у други, а без воље покретача поступка је у најмању руку спорно. Ово пре свега са становишта права на приступ суду као аспекта права на правично суђење загарантованог чл. 6. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода. Мишљења смо да је без изјаве воље страике која је поднела тужбу парничном суду потпуно неуставно, овакву тужбу сматрати уставном жалбом на основу самог закона. Једноставно странка је гред парнични суд ставила одређени тражбени захтев и о том захтеву мора бити одлучено, било мериторно (пресудом) било ван меритума (нпр. решењем којим се тужба одбацује или којим се суд оглашава стварно ненадлежним за одлучивање), Ово су једина два начина на који</p>	Није прихваћен	<p>Уставна жалба пружа делотворно правно средство како би била обезбеђена заштита поверилаца и уставом зајемчено право на правично суђење, чиме се обезбеђује убразање и делотворност поступка, као и смањење броја представки пред Европским судом за људска права који је потврдио став о делотворности уставне жалбе као делотворнијег правног средства. Право на приговор односно жалбу се овом изменом сматра уставном жалбом ка Уставном суду који ће обезбедити да поступак води делотворнијем и правничном</p>

ее пранични поступак може окончати. Закон о парничном поступку не познаје институт „претварања“ тужбе у уставну жалбу. Овај институт не познаје ни правна теорија, нити упоредно право. На крају нацрт закона је превидео још једну чињеницу. Странке еу уз тужбу поред главног захтева (који обично гласи на еуму новца) поставиле и споредне захтеве. Овде се пре свега миели на захтев за накнаду парничних трошкова. Суд мора одлучити & сваком захтеву странке, био он главни или споредни. Решење које јо предвиђено нацртом закона потпуно занемарује чињеницу да у парничном поступку постоје и споредни захтеви странака.

Уколико ипак садашњи текст остане као предлог, мора се додати одредба да уколико тужилац успе са уставном жалбом, Уставни суд ће му признати све парничне трошкове који су иа етали пред основним судом до тренутка преласка предмета у Уставни суд.

Уколико се не усвоји предложена одредба, ризикујемо да измене закона директно и опште тужилоца. И примера ради, пред основним судом је 4 или 5 пута одлагано рочиште због службене спречиости судије. Тужилац је у предмету имао тужбу и један образложени подиееак. Уколико уставни суд, коме је пракса да не пружнаје никакве трошкове обзиром да образац уставне жалбе постоји на сајту уставног суда !!!, одбије све траженс парничне трошкове, и тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете додели рецимо 600-700 евра, јасно је да ће тужилац претрпети штету, обзиром да ће тада морати да плати адвокату више за предузете парничне радње. него што му је уставни суд доделио својом одлуком.

задовољењу. Овакво решење је у интересу сваке странке.

У погледу трошкова, указујемо да је чланом 8. Закона о уставном суду прописано да се о питањима поступка пред Уставним судом која нису уређена овим законом сходно примењују одредбе одговарајућих процесних закона, док се о питањима поступка која нису уређена овим законом или одредбама процесних закона, Уставни суд ће одлучити у сваком конкретном случају.

Такође чланом 89. став 3. Закона о Уставном суду прописано је да одлуком којом се усваја уставна жалба Уставни суд ће одлучити о захтеву подносиоца уставне жалбе за накнаду материјалне односно нематеријалне штете када је такав захтев постављен с тим што уставни суд када је захтев усвојен одређује у одлуци орган који је обавезан да исплати накнаду материјалне или нематеријалне штете и одредђује рок од четири месеца од дана достављања одлуке том органу у коме он добровољно може да плати накнаду штете. Поступак за принудно извршење накнаде материјалне односно нематеријалне штете може почети ако накнада не буде плаћена у року од четири

				<p>месеца од дана достављања одлуке. Ако се узме у обзир члан 190. Закона о облигационим односима да ће суд узимајући у обзир и околности које су наступиле после проузроковања штете досудити накнаду у износу који је потребан да се оштећеникова материјална ситуација доведе у оно стање у коме би се налазила да није било штетне радње или пропуштања, ти би трошкови могли бити назначени у захтеву подносиоца Уставне жалбе за накнаду материјалне односно нематеријалне штете.</p>
<p>судија Љиљана Марјановић Андрић</p>	<p>Члан 1.</p>	<p>Оваква одредба је дискриминативна и потенцијално противуставна. Одредба је противна члану 21 Устава Републике Србије („Сл. гласник РС”, бр. 98/2006 и 115/2021) који забрањује дискриминацију, а у коме је, у ставу 1, 2 и 3, прописано да су пред Уставом и законом сви су једнаки, да свако има право на једнаку законску заштиту, без дискриминације, да је забрањена свака дискриминација, непосредна или посредна, по било ком основу, а нарочито по основу расе, пола, националне припадности, друштвеног порекла, рођења, вероисповести, политичког или другог уверења, имовног стања, културе, језика, старости и психичког или физичког инвалидитета. Предвиђени нови став члана 1 Закона о заштити права на суђење у разумном року противан је и одредби члана 22 Устава која гарантује заштиту људских и мањинских права и слобода и у ставу 1 прописује да свако има право на судску заштиту ако му је повређено или ускраћено неко људско или мањинско право зајемчено Уставом, као и</p>	<p>Није прихваћен</p>	<p>Устав Републике Србије под насловом „Право на правично суђење“ предвиђа: „Свако има право да независан, непристрастан и законом већ установљен суд, правично и у разумном року, јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама, основаности сумње која је била разлог за покретање поступка, као и о оптужбама против њега” (члан 32. став 1. Устава). Формулација је готово у целини преузета из Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода (даље Конвенција): „Свако, током одлучивања о његовим грађанским</p>

		<p>право на уклањање последица које су повредом настале. Овом одредбом се такође грубо повређује право на једнаку заштиту права и на правно средство из члана 36 Устава који јемчи једнаку заштита права пред судовима и другим државним органима, имаоцима јавних овлашћења и органима аутономне покрајине и јединица локалне самоуправе и прописује да свако има право на жалбу или друго правно средство против одлуке којом се одлучује о његовом праву, обавези или на закону заснованом интересу. У члану 2 став 1 тачка 1 Закона о забрани дискриминације („Sl. glasnik RS", br. 22/2009 i 52/2021) прописано је да "дискриминација" и "дискриминаторско поступање" означавају свако неоправдано прављење разлике или неједнако поступање, односно пропуштање (искључивање, ограничавање или давање првенства), у односу на лица или групе као и на чланове њихових породица, или њима блиска лица, на отворен или прикривен начин, а који се заснива на раси, боји коже, прецима, држављанству, националној припадности или етничком пореклу, језику, верским или политичким убеђењима, полу, роду, родном идентитету, сексуалној оријентацији, полним карактеристикама, нивоом прихода, имовном стању, рођењу, генетским особеностима, здравственом стању, инвалидитету, брачном и породичном статусу, осуђиваности, старосном добу, изгледу, чланству у политичким, синдикалним и другим организацијама и другим стварним, односно претпостављеним личним својствима (у даљем тексту: лична својства). Према члану 6 овог Закона непосредна дискриминација постоји ако се лице или група лица, због његовог односно њиховог личног својства у истој или сличној ситуацији, било којим актом, радњом или пропуштањем, стављају или су стављени у неповољнији положај, или би могли бити стављени у неповољнији положај, док према члану 7 посредна дискриминација постоји ако на изглед неутрална одредба, критеријум или пракса лице или групу лица ставља или би могла ставити, због њиховог личног својства, у неповољан положај у поређењу са другим лицима у</p>	<p>правима и обавезама или о кривичној оптужби против њега, има право на правичну и јавну расправу у разумном року пред независним и непристрасним судом, образованим на основу закона® (члан 6. став 1. реченица прва Конвенције). Право на суђење у разумном року је људско право. „Уставом се јемче, и као таква, непосредно примењују људска и мањинска права зајемчена општеприхваћеним правилима међународног права, потврђеним међународним уговорима и законима. Законом се може прописати начин остваривања ових права само ако је то Уставом изричито предвиђено или ако је то неопходно за остварење појединог права због његове природе, при чему закон ни у ком случају не сме да утиче на суштину зајемченог права” (члан 18. став 2. Устава).</p> <p>Није повређена одредба члана 36. Устава јер сви имају право на правно средство и једнаку правну заштиту, у складу са чланом 3. Закона о заштити права на суђење у разумном року, а оштећени у стечајним и извршним поступцима који се воде ради намирења признатих или утврђених потраживања у којима је стечајни односно извршни дужник предузеће</p>
--	--	--	--

		<p>истој или сличној ситуацији, осим ако је то објективно оправдано легитимним циљем, а средства за постизање тог циља су примерена и нужна.</p> <p>Будући да се оваквом одредбом група лица, стеачјни и извршни повериоци из стечајних и извршних поступака који се воде ради намирења признатих или утврђених потраживања у којима је стечајни, односно извршни дужник предузеће са већинским друштвеним или државним капиталом, према свом личном својству, својству стечајног односно извршног повериоца према дужнику са већинским друштвеним или државним капиталом, стављају у неповољнији положај у односу на сва остала лица, имаоце права на суђење у разумном року, те им се ускраћује да користе правна средства за заштиту права на суђење у разумном року и искључују се од примене овог закона, то је оваква одредба противуставна и сама по себи дискриминаторна те је потенцијални извор дискриминаторног поступања према овим лицима. Образложење да је Европски суд за људска права у раније донетим одлукама (Маринковић против Србије, број представке 5353/11, од 29. јануара 2013. године и Феризовић против Србије, број представке 65713/13, од 26. новембра 2013. године) констатовао да је уставна жалба била делотворно правно средство за заштиту права на суђење у разумном року (као и права на имовину) у овој групи предмета не представља аргумент у прилог овакве измене закона будући да је овакав став Европски суд за људска права заузео у периоду када Република Србије није имала национално правно средства за заштиту права на суђење у разумном року које је уведено 01.01.2016. године, ступањем на снагу Закона о заштити права на суђење у разумном року.</p>	<p>са већинским друштвеним или државним капиталом, то право остварује кроз уставну жалбу.</p> <p>У Нацрту закона о изменама и допунама Закона о заштити права на суђење у разумном року нису повређене одредбе о забрани дискриминације из разлога што се није повредило лично својство, односно неоправдано прављење разлике или неједнако поступање, односно пропуштање (искључивање, ограничавање или давање првенства), у односу на лица или групе као и на чланове њихових породица, или њима блиска лица, на отворен или прикривен начин, а који се заснива на раси, боји коже, прецима, држављанству, националној припадности или етничком пореклу, језику, верским или политичким убеђењима, полу, роду, родном идентитету, сексуалној оријентацији, полним карактеристикама, нивоом прихода, имовном стању, рођењу, генетским особеностима, здравственом стању, инвалидитету, брачном и породичном статусу, осуђиваности, старосном добу, изгледу, чланству у политичким, синдикалним и другим организацијама и другим стварним, односно</p>
--	--	--	---

				претпостављеним личним својствима.
судија Љиљана Марјановић Андрић	Члан 7.	<p>Овакво решење није добро. Приговор ради убрзавања поступка је иницијални акт којим се покреће нови поступак, који се спроводи као једностраначки ванпарнични поступак. Одредбом члана 20 став 2 Закона о заштити права на суђење у разумном року предивђено је да се на остала питања сходно примењује закон којим се уређује ванпарнични поступак. Одредбом члана 30 став 2 Закона о ванпарничном поступку („Сл. гласник СРС”, бр. 25/82 и 48/88 и „Сл. гласник РС”, бр. 46/95 - др. закон, 18/2005 - др. закон, 85/2012, 45/2013 - др. закон, 55/2014, 6/2015, 106/2015 - др. закон и 14/2022) прописано је да се ванпарничном поступку сходно примењују одредбе Закона о парничном поступку, ако овим или другим законом није друкчије одређено. Одредбом члана 90 став 1 Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/2011, 49/2013 – одлука УС, 74/2013 – одлука УС, 55/2014, 87/2018 и 18/2020), стипулисано је да је пуномоћник је дужан да приликом предузимања прве радње у поступку поднесе пуномоћје.</p> <p>Сходно цитираним прописима, није јасно зашто пуномоћнику за покретање новог ванпарничног поступка не би било потребно пуномоћје. Изјављивање приговора не представља радњу која се предузима у поступку чије се убрзање тражи већ радњу којом се иницира потпуно нови поступак. Како је изменама прописано да посебно пуномоћје за изјављивање приговора није потребно уколико је пуномоћник странке овлашћен да предузима све радње у поступку чије се убрзање тражи то би надаље имплицирало да председник суда који одлучује о приговору у сваком конкретном случају мора вршити увид у спис предмета у поступку чије се убрзање тражи иако је ово факултативна, а не обавезна радња у поступку по приговору ради убрзања. Наиме, одредбом члана 9 став 1 Закона о заштити права на суђење у разумном року предивђено је да испитни</p>	Није прихваћен	Члан 2. Нацрта закона којим се додаје нови став 2. члана 7. Закона, није потребно ново пуномоће јер се сматра да је првобитно пуномоћје односно да је пуномоћник странке овлашћен да предузима све радње у поступку чије се убрзање тражи, обухвата све радње који се односе на исти предмет поступка. Предложеним решењем, избегава се превелико администрирање у овим поступцима, оптерећивање странака када је реч о истом поступку и постиже се јасноћа тумачењу одредбе. Ова одредба не изузма обавезу пуномоћника да исто пуномоћје приложи у наставку поступка.

		<p>поступак почиње тиме што председник суда захтева од судије, или председника већа (у даљем тексту: судија), или од јавног тужиоца, да му достави извештај у року од 15 дана или у краћем року, ако је реч о поступку у коме је посебним законом одређено хитно поступање. Према ставу 2 овог члана председник суда може захтевати да му се доставе списи предмета ако, с обзиром на садржину приговора, сматра да их треба проучити. Дакле, уколико нађе да спис предмета није потребно проучити председник суда ће одлучити само на основу навода из приговора и извештаја поступајућег судије/тужиоца. Међутим, да би председник суда могао утврдити да ли је пуномоћник у поступку чије се убрзање тражи овлашћен на предузимање свих радњи он свакако мора вршити увид у спис предмета како би проверио ову чињеницу што ће у појединим случајевима беспотребно одуговлачити поступак по приговору који је по својој природи хитан.</p> <p>У досадашњој пракси пуномоћници најчешће нису подносили пуномоћје у прилогу приговора због заузетог става Врховног касационог суда да адвокату као пуномоћнику странке у парничном или другом судском поступку није потребно посебно пуномоћје за заступање подносиоца захтева у поступку за заштиту права на суђење у разумном року (Сентенца из решења Врховног касационог суда Рж г 51/2014 од 17.09.2014.године утврђена на седници Одељења за заштиту права на суђење у разумном року 19.03.2015. године). Због оваквог става у пракси је долазило до разних злоупотреба. Дешавало се рецимо да је странка преминула пре но што је поднет приговор ради убрзања поступка, да је суд утврдио повреду и да је из таквог решења проистекла парница за новчано обештећења те је тек у тој парници долазио до сазнања да је наступила смрт странке.</p>		
судија Љиљана Марјановић Андрић	Нови став члана 14. Закона потребно је допунити: „жалба може да се поднесе и ако председник суда у решењу	Ово је позитивно и добро појашњење будући да Закон о заштити права на суђење у разумном року не одређује у којим случајевима подносилац приговора чији је приговор усвојен има право жалбе. Међутим, како се у пракси дешавало да решење	Није прихваћен	Овај предлог се одбија из разлога што је председник суда решењем којим је усвојио приговор и утврдио повреду права на суђење

	<p>којим је усвојио приговор и утврдио повреду права на суђење у разумном року није наложио предузимање процесних радњи које делотворно убрзавају поступак или није одредио рок за предузимање ових процесних радњи”.</p>	<p>којим је утврђена повреда права на суђење у разумном року, дакле којим је приговор ради убрзавање поступка усвојен, садржи само утврђујући, али не и оперативни део решења којим се поступајућем судији налаже предузимање делотворних процесних радњи за убрзање поступка.</p>		<p>у разумном року у обавези да укаже судији или јавном тужиоцу на разлоге због којих је повређено право странке и наложи судији процесне радње које делотворно убрзавају поступак (члан 11. став 1. важећег Закона о заштити права на суђење у разумном року). Осим тога, разлози за жалбу у члану 14. су довољно јасно прописани и већ садрже разлог за жалбу који се помиње у коментару.</p>
<p>адвокат Стефан Стојшић</p>	<p>Одредба прописана у члану 1. је неуставна, јер се праве разлике између:</p> <p>1. лица која су странке у парничним, кривичним, извршним, ванпарничним поступцима и лица која су странке у стечајним и извршним поступцима у којима је дужник лице са већинским државним или друштвеним капиталом.</p> <p>2. лица која су странке у извршним и стечајним поступцима у којима дужник није лице са већинским државним или друштвеним капиталом и у поступцима у којима дужник то јесте.</p>	<p>Мишљења сам да је то супротно Уставним одредбама о једнакости грађана, без уласка у детаље, будући да ће се оваквим Законом сматрати да приговор и друга средства прописана Законом јесу ефикасна средства за једне а за друге да она то нису.</p> <p>Предложено законско решење није добро из следећих разлога:</p> <p>Текућим приговорима и жалбама, у складу са садашњим законом тражи се само декларативна одлука – да је право повређено, а не и кондемпнаторна одлука на накнаду имовинске штете и новчано обештећење. Због тога је нејасно по којем ће основу Уставни суд у оваквим поступцима досуђивати исте подносиоцима уставних жалби, ако постоји обавеза постављања таквог захтева у самој уставној жалби. Уколико је планирано да Уставни суд одлучује у форми одлуке по уставној жалби о основаности текућих приговора, па да онда жалилац подноси нову уставну жалбу ради накнаде имовинске штете и новчаног обештећења, онда ће то довести до додатног оптерећења Уставног суда.</p> <p>Мишљења сам да је погрешно да текући парнични поступци (Прр и Прр1) буду пренети у надлежност Уставног суда, будући да се у тим поступцима већ ефикасно странкама пружа заштита. Преносом ових поступака Уставни суд ће се</p>	<p>Није прихваћен</p>	<p>Измена Закона о заштити права на суђење у разумном року је неопходна у циљу ефикаснијег спровођења поступка судске заштите права на суђење у разумном року у стечајним и извршним поступцима ради намирења признатих или утврђених потраживања у којима је стечајни, односно извршни дужник предузеће са већинским друштвеним или државним капиталом, јер су се досадашња правна средства за заштиту права на суђење у разумном року у овим поступцима (приговор ради убрзавања поступка, жалба против решења којим је одбијен приговор, тужба за новчано обештећење, тужба за накнаду имовинске штете) показала као неделотворна, а обавеза државе је да осигура да се на време извршавају одлуке против њених</p>

		<p>преоптеретити, а питање је како ће уопште моћи да суди у таквим поступцима, јер исти захтевају и „активну улогу“ суда, прибављање извештаја од АЛСУ, АПР и сл. То су само неки од практичних аспеката.</p>	<p>органа или тела или предузећа која су у њеном власништву или под њеном контролом.</p> <p>На овај начин ефикасност поступка ће се повећати, што је крајњи циљ Закона о заштити права на суђење у разумном року.</p> <p>Сврха уставне жалбе пред Уставним судом у конкретном случају има контекст захтева за свеобухватним одлучивањем који у себи садржи и захтев за утврђивање повреде права на суђење у разумном року и с тим у вези захтев за правично обештећење, захтев за накнаду имовинске штете, захтев за накнаду трошкова поступка.</p> <p>Посебно, уставном жалбом се штите и права из радног односа, права на имовину (члан 58. Устава РС) и право на рад (члан 60. Устава). Имајући у виду члан 7. Закона о Уставном суду, одлуке Уставног суда су коначне, извршне и општеобавезујуће. Ово су <i>sui generis</i> правне ситуације па је решено на предложен начин.</p> <p>Поред тога, чланом 87. Закона о Уставном суду је прописано да ако је појединачним актом или радњом повређено или ускраћено Уставом зајемчено људско или мањинско право и слобода више лица, а само неки од њих су поднели уставну жалбу, одлука Уставног суда односи се и на лица</p>
--	--	---	---

				<p>која нису поднела уставну жалбу, ако се налазе у истој правној ситуацији.</p> <p>Указујемо и на члан 8. Закона о уставном суду којим је прописано да се о питањима поступка пред Уставним судом која нису уређена овим законом сходно примењују одредбе одговарајућих процесних закона, док се о питањима поступка која нису уређена овим законом или одредбама процесних закона, Уставни суд ће одлучити у сваком конкретном случају. Такође, сходно члану 6. став 3. Закона о Уставном суду, Уставни суд може накнадити трошкове другим позваним лицима и одредити накнаду за њихово учешће у поступку.</p>
адвокат Стефан Стојшић	<p>Чл. 3. долази до одбацивања ако је приговор „преурањен“. Нејасно је када је то приговор преурањен, будући да нема даљег објашњења. Требало би тај термин избацити. Уколико је приговор поднет пре рока, исти се може одбацити као недозвољен.</p>	<p>У погледу чл. 3, сматрам да ће термин преурањен потенцијално изазвати колизију са неоснованошћу приговора. Импликације су различите – одбацивање код преурањености без могућности жалбе, и одбијање код неоснованости. Свакако уколико остане „преурањеност“ требало би додатно објаснити када је то преурањен. Систематским тумачењем би се закључило да је реч о подношењу пре истека рока од 5 месеци након одбијања жалбе, односно 4 месеца од одбијања по првостепеном решењу, али би било боље да се упути на наведене чланове Закона ради јасноће.</p>	Није прихваћен	<p>У важећем Закону о заштити права на суђење у разумном року, у члану 8. Одлучивање о приговору без испитног поступка, један од разлога за одбацивање приговора јесте преурањеност, те није предмет измена овог нацрта. Предмет ове измене је додавање још једног разлога за одбацивање приговора а то је ако је поднет после окончања поступка.</p>

<p>адвокат Стефан Стојишић</p>	<p>Чл. 4. каже да странка чији је приговор усвојен има право на накнаду трошкова поступка по приговору. Ова измена је веома закаснела, јер су Привредни судови пратећи став Привредног апелационог суда у периоду од 2015. године до 2021. године одбијали захтеве предлагача за накнаду трошкова, све док ВКС није заузео став да се такви трошкови признају. Дакле судска пракса је дала одговор на ово питање, а применом ЗПП странкама се свакако ти трошкови признају. Овде (или у оквиру Закона о изменама и допунама закона о Уставном суду) би требало прописати да се странкама признају трошкови поступка пред Уставним судом у случају усвајања уставне жалбе, чиме би странке могле да од супротне стране накнаде трошкове које су имале током тог поступка (и поступака који су се водили пред судовима опште надлежности до ступања на снагу измена Закона).</p>	<p>За чл. 4 је објашњено горе. Странка би свакако морала да има право на накнаду трошкова заступања од стране адвоката, те би негирање тога уједно ограничило право на приступ суду и тиме било супротно ЕКЉП и Уставу РС. Због постојеће праксе Уставног суда, сматрамо да је потребно да се таква пракса промени прописивањем одговарајућег законског решења</p>	<p>Није прихваћен</p>	<p>У погледу трошкова поступка за досадшње поступке, напомињемо да сходно члану 6. став 3. Закона о Уставном суду, Уставни суд може накнадити трошкове другим позваним лицима и одредити накнаду за њихово учешће у поступку, док је чланом 8. Закона о уставном суду прописано да се о питањима поступка пред Уставним судом која нису уређена овим законом сходно примењују одредбе одговарајућих процесних закона, док се о питањима поступка која нису уређена овим законом или одредбама процесних закона, Уставни суд ће одлучити у сваком конкретном случају.</p> <p>Такође чланом 89. став 3. прописано је да одлуком којом се усваја уставна жалба Уставни суд ће одлучити о захтеву подносиоца уставне жалбе за накнаду материјалне односно нематеријалне штете када је такав захтев постављен, с тим што Уставни суд када је захтев усвојен, одређује у одлуци орган који је обавезан да исплати накнаду материјалне или нематеријалне штете и одредђује рок од четири месеца од дана достављања одлуке том органу у коме орган добровољно може да плати накнаду штете. Поступак за</p>
--	--	--	-----------------------	--

				<p>принудно извршење накнаде материјалне односно нематеријалне штете може почети ако накнада не буде плаћена у року од четири месеца од дана достављања одлуке. Ако се узме у обзир члан 190. Закона о облигационим односима да ће суд узимајући у обзир и околности које су наступиле после проузроковања штете досудити накнаду у износу који је потребан да се оштећеникова материјална ситуација доведе у оно стање у коме би се налазила да није било штетне радње или пропуштања, ти би трошкови могли бити назначени у захтеву подносиоца Уставне жалбе за накнаду материјалне односно нематеријалне штете.</p>
<p>адвокат Стефан Стојшић</p>	<p>Чл. 11. уколико чл. 1 прође тест уставности, би требало другачије редиговати.</p> <p>Сматрам да би текући поступци требало да остану у надлежности судова опште надлежности (Прр и Прр1 предмети) и судова опште надлежности и привредних судова (поступци по приговорима), док би за поступке након ступања на снагу овог закона требало да</p>	<p>У погледу чл. 11, сматрам да је предложено решење знатно боље. Судови опште надлежности ће судити текуће предмете до њиховог правноснажног окончања, а Уставни суд будуће предмете након ступања на снагу Закона. Тиме се спречава оптерећење Уставног суда, а потпуно растерећење судова опште надлежности. Неће доћи до губитка времена у „трансферу“ надлежности, нити других практичних импликација које би предложена промена нужно донела.</p>	<p>Није прихваћено</p>	<p>Сматрамо да је решење из Нацрта закона адекватно и да испуњава сврху закона, а то је заштита права на суђење у разумном року. Решење из Нацрта закона допринеће бржем и ефикаснијем вођењу поступка. Поред тога, чланом 87. Закона о Уставном суду је прописано да ако је појединачним актом или радњом повређено или ускраћено Уставом зајемчено људско или мањинско право и слобода више лица, а само</p>

	буде надлежан Уставни суд у форми поступака по уставној жалби. Такође, требало би изменити Закон о уставном суду тако да се у поступцима по уставним жалбама из чл. 1 Нацрта и чл. 1 Нацрта закона о изменама и допунама закона о Уставном суду прописује начело хитности.			неки од њих су поднели уставну жалбу, одлука Уставног суда односи се и на лица која нису поднела уставну жалбу, ако се налазе у истој правној ситуацији.
адвокат Стефан Стојшић	Потребно је прописати и адекватни правни лек на одлуке Уставног суда по уставним жалбама, у оквиру овог Закона или Закона о Уставном суду.	Што се правног лека тиче, сматрам да је то нужно да се пропише, будући да ће се тиме спречити вероватан велики број представки странака које је Уставни суд одбио у њиховим захтевима. Те представке би довеле до нове констатације да је број представки увећан, као и одбијања и одбацивања, чиме би Комитет министара закључио да РС не пружа адекватну и ефикасну правну заштиту категоријама из чл. 1 Нацрта.	Није прихва ћен	Чланом 166. Устава РС прописано је да је Уставни суд самосталан и независан државни орган који штити уставност и законитост и људска и мањинска права и слободе. Одлуке Уставног суда су коначне, извршне и општеобавезујуће. Имајући у виду одредбе Устава, није могуће прописати правни лек против одлуке Уставног суда, с обзиром да је таква одлука коначна. Свакако остаје право покретања поступка пред Европским судом за људска права што, је у сагласности и са чланом 35. став 1. Европске конвенције о људским правима.
адвокат Владимир Путник	Одредба чл. 1. нацрта је спорна	Закон о заштити права на суђење у разумном року је ступио на снагу 01.01.2016. године и исти се од тада успешно спроводи. Као један од основних разлога за доношење закона навођена је чињеница да уставна жалба није сматрана делотворним правним леком у погледу неизвршења пресуда донетих против	Није прихва ћен	Неопходно је изменити и допунити Закон о заштити права на суђење у разумном року, како би поновним прописивањем уставне жалбе као делотворног правног

		<p>друштвених предузећа све до 22.06.2013. године у погледу предузећа у стечају, односно до 04.10.2013. године у погледу предузећа у реструктурирању. Ово је био став Европског суда за људска права у Стразбуру. Иако је уставна жалба постала делотворан правни лек разлози за доношење Закона о заштити права на суђење у разумном року су и даље лежали у неефикасности овог правног лека и потреби да се са уставног суда скине терет одлучивања по оваквим уставним жалбама. Ови разлози су наведени и у самом образложењу Закона о заштити права на суђење у разумном року. Сматрамо да ови разлози и даље постоје. Са друге стране није наведен нити један разлог због кога аутори нацрта сматрају да су постојећа средства за заштиту права на суђење у разумном року неделотворна.</p>	<p>лека, била обезбеђена заштита поверилаца у извршним поступцима по одлукама које су донете против предузећа са претежним друштвеним или државним капиталом, као и у стечајним поступцима у којима су ова предузећа стечајни дужници.</p> <p>Указујемо да је у последњој одлуци Комитета министара Савета Европе у групи предмета <i>Качанор и друге против Србије</i> са 1451. састанка, који је одржан у периоду од 6. до 8. децембра 2022. године, Комитет министара најпре, констатовао да се ова група предмета, тиче дугорочног комплексног проблема неизвршења, односно одложеног извршења судских одлука донетих против ових предузећа, а затим је констатовао у делу који се тиче општих мера, у тачки 5. да је Република Србија усвојила стратегију за извршење спорних одлука путем доношења Закона о заштити права на суђење у разумном року из 2015. године. Међутим, у тачки 6. Одлуке наглашено је да и даље постоји више спорних питања које је потребно решити, укључујући и висок проценат одбијања и одбацивања правних лекова у стечајном поступку (по предметном</p>
--	--	--	--

				<p>Закону о заштити права на суђење у разумном року), а што спречава извршење одлука, док је у тачки 7. Одлуке, Комитет министара позвао „власти да приоритетно размисле о овим тачкама и дају информације Комитету министара Савета Европе о томе које су даље мере предвиђене како би се ови пријављени недостаци превазишли“. Указујемо да је Европски суд за људска права је у раније донетим одлукама (<i>Маринковић против Србије</i>, број представке 5353/11, од 29. јанаура 2013. године и <i>Феризовић против Србије</i>, број представке 65713/13, од 26. новембра 2013. године) констатовао да је уставна жалба била делотворно правно средство за заштиту права на суђење у разумном року (као и права на имовину) у овој групи предмета.</p> <p>Из тог разлога, сматрамо да је поновно увођење уставне жалбе неопходно ради у циљу поштовања принципа супсидијарности и смањења броја представки пред Европским судом за људска права које се односе на предметне судске поступке.</p>
адвокат Владимир Путник	Одредба чл. 2. нацрта регулише питање пуномоћје за покретање поступка	Овде је спорна чињеница да је законом одређен рок од само 8 дана за достављање посебног пуномоћја у случају сумње да је наступио неки од прописаних разлога за престанак пуномоћја. Овај рок је сувише кратак, будући да странка пуномоћје мора	Није прихва ћен	Сматрамо да је решење из Нацрта закона адекватно и да испуњава сврху закона. Имајући у виду хитност поступака и интерес

	заштите права на суђење у разумном року	лично да потпише. Мишљења сам да би рок од 30 дана био прихватљивији. Поред тога одредбом није дефинисано, шта се подразумева под посебним пуномоћјем за подношење приговора. Ово би требало боље дефинисати.		странке предложени рок ће испунити сврху закона.
адвокат Владимир Путник	Члан 11.	Одредба чл. 11. нацрта ће по мом мишљењу изазвати највише проблема у пракси. Ова одредба није усклађена са одредбама закона о парничном поступку. Наиме, уколико се странка обрати парничном суду са тужбом којом захтева исплату одређене суме новца странка је покренула парнични поступак. Жеља странке није била да покрене поступак пред уставним судом, већ да покрене парнични поступак. Законом предвидети да један поступак претвара у други, а без воље покретача поступка је у најмању руку спорно. Ово пре свега са становишта права на приступ суду као аспекта права на правично суђење загарантованог чл. 6. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода. Употребом сам термин да се поступци „претварају“ из једног у други, будући да нисам знао како да означим ову појаву са којом нисам имао прилике да се сретнем. Овакав вид „претварања“ једног поступка у други није познат у нашем правном систему и колико је мени познато иски је незабележен европској правној цивилизацији. Овде остављам могућност да је исти преузет из правног система неке од афричких или азијских земаља. У сваком случају на самој расправи аутори нацрта ће сигурно указати на то из ког система је преузет овај вид „претварања“ једног поступка у други. Мишљења сам да је без изјаве воље странке која је поднела тужбу парничном суду потпуно иеуставно, овакву тужбу сматрати уставном жалбом на основу самог закона. Једноставно странка је пред парнични суд ставила одређени тражбени захтев и о том захтеву мора бити одлучено, било мериторно (пресудом) било ван меритума (нпр. решењем којим се тужба одбацује или којим се суд оглашава стварно ненадлежним за одлучивање). Ово су једина два начина на који се парнични поступак може окончати. Закон о парничном поступку не познаје институт „претварања“ тужбе у уставну жалбу. Овај институт не познаје	Није прихваћен	Уставна жалба пружа делотворно правно средства како би била обезбеђена заштита поверилаца и уставом зајемчено право на правично суђење, чиме се обезбеђује убразање и делотворност поступка „као и смањење броја представки пред Европским судом за људска права који је потврдио став о делотворности уставне жалбе као делотворнијег правног средства. Право на приговор односно жалбу се овом изменом сматра уставном жалбом ка Уставном суду који ће обезбедити да поступак води делотворнијем и правничном задовољењу. Овакво решење је у интересу сваке странке. У погледу трошкова поступка за досадашње поступке, напомињемо да сходно члану 6. став 3. Закона о Уставном суду. Уставни суд може накнадити трошкове другим позваним лицима и одредити накнаду за њихово учешће у поступку, док је чланом 8. Закона о уставном суду прописано да се о питањима поступка пред Уставним судом која нису уређена овим законом сходно

ни правна теорија, нити упоредно право. На крају нацрт закона је превидео још једну чињеницу. Странке су уз тужбу поред главног захтева (који обично гласи на суму новца) поставиле и споредне захтеве. Овде се пре свега мисли на захтев за накнаду парничних трошкова. Суд мора одлучити о сваком захтеву странке, био он главни или споредни. Решење које је предвиђено нацртом закона потпуно занемарује чињеницу да у парничном поступку постоје и споредни захтеви странака.

примењују одредбе одговарајућих процесних закона, док се о питањима поступка која нису уређена овим законом или одредбама процесних закона, Уставни суд ће одлучити у сваком конкретном случају.

Такође чланом 89. ст 3. Закона о Уставном суду прописано је да одлуком којом се усваја уставна жалба Уставни суд ће одлучити о захтеву подносиоца уставне жалбе за накнаду материјалне односно нематеријалне штете када је такав захтев постављен с тим што уставни суд када је захтев усвојен одређује у одлуци орган који је обавезан да исплати накнаду материјалне или нематеријалне штете и одредђује рок од четири месеца од дана достављања одлуке том органу у коме он добровољно може да плати накнаду штете. Поступак за принудно извршење накнаде материјалне односно нематеријалне штете може почети ако накнада не буде плаћена у року од четири месеца од дана достављања одлуке. Ако се узме у обзир члан 190. Закона о облигационим односима да ће суд узимајући у обзир и околности које су наступиле после проузроковања штете досудити накнаду у износу који је потребан да се оштећеникова

				материјална ситуација доведе у оно стање у коме би се налазила да није било штетне радње или пропуштања, ти би трошкови могли бити назначени у захтеву подносиоца уставне жалбе за накнаду материјалне односно нематеријалне штете.
адвокат Владимир Путник	Одредба чл. 9. Нацрта прописује да се одредба закона везана за сумње у погледу престанка пуномоћја примењује и у поступку по жалби.	Сматрам да за оваквим нечим нема никакве потребе. Уколико је окончан цео првостепени поступак, преиспитивати пуномоћје у оквиру другостепеног поступка представља његово непотребно одуговлачење.	Није прихва ћен	Сматрамо да је решење из Нацрта закона адекватно и да испуњава сврху закона, а то је заштита права на суђење у разумном року. Само у случају сумње да је наступио неки од законом прописаних разлога за престанак пуномоћја суд ће поступити у интересу странке и у овим случајевима.
адвокат Мирослав Вранић	У односу на чл.1, а то је који ће бити основ и висина (од 300еура до 3.000еура) за досуђење неимовинске штете у поступцима који су изузети из и ЗЗПНСРР? Из одредби чл.1 Нацрта није јасно ни да ли се из примене ЗЗПНСРР изузимају само предмети имовинске штете или и неимовинске штете, обзиром на формулацију "овај закон се не примењује на стечајне и извршне поступке који се воде ради НАМИРЕЊА	Стиче се утисак да се то односи само на имовинску штету, па и то треба јасно дефинисати. У постојећим парничним поступцима накнаде имовинске штете се одређују и вештачења на околности да ли је камата на признато потраживање обрачуната применом простог или конформног метода обрачуна, а поред тога предмети физичких лица у односу на истог ст. дужника су у различитим фазама парничног поступка. Подсетио бих да је јавна расправа пред Уставним судом изузетак и не би се могла одржавати у циљу извођења напред наведених доказа, па је нецелисходно и супротно позитивним прописима који регулишу ову област да се предмети у току преносе у рад уставног суда. Једино решење за исте је да остану у надлежности редовних судова и то до правоснажног окончања поступка, као и поступка по ванредним правним лековима и да нема ткз. каскадне примене прописа. У супротном, другостепени судови ће укидати првостепене	Није прихва ћен	Указујемо да је Европски суд за људска права је у раније донетим одлукама (<i>Маринковић против Србије</i> , број представке 5353/11, од 29. јануара 2013. године и <i>Феризовић против Србије</i> , број представке 65713/13, од 26. новембра 2013. године) констатовао да је уставна жалба била делотворно правно средство за заштиту права на суђење у разумном року (као и права на имовину) у овој групи предмета. Из тог разлога, сматрамо да је поновно увођење уставне жалбе неопходно ради у циљу поштовања

	<p>ПРИЗНАТИХ УТВРЂЕНИХ ПОТРАЖИВАЊА..."</p> <p>По ком основу ће доћи до преношења надлежности са редовних судова на Уставни суд, обзиром на чл.1 Закона о уставном суду?</p>	<p>И</p> <p>пресуде и у поновљеном поступку ће се предмет водити по Уставној жалби, што враћа проблем на почетак. У постојећим поступцима чак и да уставни суд одлучи о досадашњим трошковима парничног поступка једном одлуком, а где су пуномоћници различита лица јавио би се проблем извршења тих одлука јер по ЗИО није могуће подноси више предлога за извршење из исте извршне исправе.</p> <p>Уколико би се предмети у току пренели на Уставни суд, то би отворило и низ други практичних проблема. Странке би годинама чекали на одлуку, морао би да се ради физички пренос предмета и др.... Одлука Качапор и др на које се позива као разлог измена су старе 10 година и оне су претходиле доношењу ЗЗПНСРР који је ефикасан, јер се о приговору одлучује у року од 2 месеца, пресуде за неимовинску штету доносе без рочишта, а за имовинску штету на једном до два рочишта, тако да око неефикасности не може бити говора, нити се права грађана могу довести у питање. Дошло би се до апсурдне ситуације у текућим поступцима, а то је да странка чије је предмет пред закључењем и извесном наплатом, буде доведен у ситуацију на његов предмет буде пренешен на одлучивање Уставном суду на доношење одлуке која се чека година, а то свакако нису мотиви измене Закона.</p>	<p>принципа супсидијарности и смањења броја представки пред Европским судом за људска права које се односе на предметне судске поступке.</p> <p>Чланом 89. став 3. Закона о Уставном суду прописано је да Одлуком којом се усваја уставна жалба Уставни суд ће одлучити о захтеву подносиоца уставне жалбе за накнаду материјалне односно нематеријалне штете када је такав захтев постављен с тим што уставни суд када је захтев усвојен одређује у одлуци орган који је обавезан да исплати накнаду материјалне или нематеријалне штете и одређује рок од четири месеца од дана достављања одлуке том органу у коме он добровољно може да плати накнаду штете. Поступак за принудно извршење накнаде материјалне односно нематеријалне штете може почети ако накнада не буде плаћена у року од четири месеца од дана достављања одлуке.</p> <p>Такође, чланом 8. Закона о Уставном суду прописано је да о питањима поступка пред Уставним судом која нису уређена овим законом сходно се примењују одредбе одговарајућих процесних закона, што се односи и на примену Закона тј. између осталог и члан 30.</p>
--	---	--	--

				У погледу преношења надлежности са редовних судова на Уставни суд релеватна је одредба члана 11. Закона о изменама и допунама Закона о заштити суђења у разумном року, која прописује прелазне одредбе.
судија Милена Симоновић	<p>Члан 1. став 2. Закона треба да гласи: „Сврха овог закона јесте да пружи судску заштиту права на суђење у разумном року, предупреди настајање повреда права на суђење у разумном року и обезбеђивање накнаде штете настале услед повреде права на суђење у разумном року.“</p> <p>Члан 1. став 3. Закона треба да гласи: „Судска заштита права на суђење у разумном року укључује и предистражни поступак и истрагу у кривичном поступку и предузимање доказних радњи у скраћеном кривичном поступку, којима руководи јавни тужилац“.</p>	<p>Члан 1. став 2 Закона – Питање сврхе закона јесте веома комплексно, јер треба не само превенирати повреде права, већ покушати и њихово санирање. Стога, сврха закона, сагласно правним средствима које закон прописује, није само предупређење повреде права на суђење у разумном року, већ и обезбеђивање накнаде штете настале услед повреде права на суђење у разумном року.</p> <p>Члан 1. став 3. Закона – Будући да је у оквиру судске заштите права на суђење у разумном року укључена истрага коју спроводи јавни тужилац, потребно је јасно се одредити да ли она обухвата и предузимање радњи у предистражном поступку, као и предузимање доказних радњи у скраћеном кривичном поступку у смислу члана 499. став 2. Законика о кривичном поступку. Нарочито је потребно бавити се корелацијом са чланом 499. став 3. Законика о кривичном поступку који обезбеђује право приговора непосредно вишем јавном тужиоцу у случају фактичке повреде права на доношење јавнотужилачке одлуке у разумном року. Међутим, њиме се не гарантују остала права из законског текста, чиме се странке у скраћеним кривичним поступцима (највећи број предмета у тужилаштвима) доводе у тежи положај од других лица.</p>	Није прихваћен	<p>Сматрамо да је у члану 1. став 2. адекватно прописан и да подразумева се да заштита права на суђење у разумном року обухвата и накнаду штете.</p> <p>Имајући у виду одредбе члана 7. Законика о кривичном поступку које утврђују када је покренут кривични поступак, Закон о суђењу у разумном року није предвидео предистражни поступак. С друге стране, у вези скраћеног поступка, релевантна је одредба члана 499. став 1. Законика о кривичном поступку, односно тренутак подношења оптужног предлога, односно приватне тужбе којима, започиње скраћени кривични поступак.</p>
судија Милена Симоновић	Члан 2. Закона – рубрум треба да гласи „Имаоци права на правна средства којима се	Члан 2. Закона (рубрум) – „Имаоци права на правна средства којима се штити право на суђење у разумном року“ је наслов који се предлаже, имајући у виду да су поједина лица и	Није прихваћен	Назив прописа треба да је кратак и да сажето изражава предмет

	<p>штити право на суђење у разумном року“ уместо ”Имаоци права на суђење у разумном року, док у ставу 1. и 2. овог члана треба да гласи „право на правна средства којима се штити право на суђење у разумном року“ уместо „право на суђење у разумном року“.</p> <p>Члан 2. став 2. Закона треба да гласи: „Јавни тужилац као странка у поступку нема право на подношење правних средстава ради заштите права на суђење у разумном року“.</p>	<p>поступци у којима учествују искључени из поља примене закона. Уколико би се искључивала поједина лица, а задржао стари наслов члана, потенцијално би се поставило питање неуставности, јер је право на правично суђење прописано Уставом као апсолутно право. Наиме, чланом 32. став 1. Устава Републике Србије загарантовано да свако има право да независан, непристрасан и законом већ установљен суд, правично и у разумном року, јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама, основаности сумње која је била разлог за покретање поступка, као и о оптужбама против њега.</p> <p>Члан 2. став 2. Закона треба изменити тако да се јавни тужилац искључује не само из кривичног, већ и из других поступака као подносилац правних средстава. Јавни тужилац се појављује као странка и у парничним поступцима (претежно породичноправним) и у поступцима привредних преступа, као и у прекршајним поступцима, а ретко и у поступцима у управним споровима.</p>		<p>уређивања у складу са Јединственим методолошким правилима за израду прописа. Одредбе прописа треба да садрже норме писане прецизним, јасним, сажетим стилем, без сувишних речи и на начин који искључује сваку двосмисленост. У складу са наведеним, решења из Нацрта закона су јасна и адекватна.</p>
<p>судија Милена Симоновић</p>	<p>Члан 3. став 1. Закона може да остане исти (ако се тужба за накнаду имовинске штете схвати као вид правичног задовољења) или да се дода тачка „4) тужба за накнаду имовинске штете“.</p> <p>Члан 3. став 2. Закона у делу који се односи на неплаћање судске таксе у поступцима којима се штити право на суђење у разумном року, потребно је прецизније дефинисати да ли се у поступку по тужби за накнаду имовинске штете плаћа судска</p>	<p>Члан 3. став 1. Закона – потребно је дефинисати тужбу за накнаду имовинске штете односно где се она сврстава (стављена је у оквиру главе III – захтев за правично задовољење, али се у члану 23. не наводи као облик правичног задовољења). Уколико је закон сврстава у правично задовољење, поставља се питање како то корелира са начелом потпуне накнаде материјалне (имовинске) штете прописаним чланом 190. ЗОО, будући да се правична новчана накнада у нашој правној пракси везује претежно за накнаду нематеријалне штете (члан 200. ЗОО). Дакле, потребно је јасно одредити – да ли тужба за накнаду имовинске штете представља посебно правно средство за заштиту права на суђење у разумном року (иако она, као ни захтев за правично задовољење не води превенцији већ репарацији или сатисфакцији због повређеног права) или је она облик захтева за правично задовољење.</p>	<p>Није прихваћен</p>	<p>Члан 3. Закона о заштити права на суђење у разумном року није био предмет измена овог нацрта закона.</p> <p>Међутим, указујемо да се за тужбу за накнаду имовинске штете, имајући у виду да се подноси након што је утврђена повреда на суђење у разумном року не плаћа судска такса, зато што му је правна природа обештећење и то у вези са истим предметом који је био предмет приговора.</p>

	такса, будући да тужба према досадашњем тексту закона не представља правно средство којим се штити право на суђење у разумном року (члан 3 .став 1. Закона).			
судија Милена Симоновић	Члан 5. став 1. Закона треба да гласи: „Приговор и жалба могу да се поднесу до окончања поступка чије се убрзавање тражи пред судом или јавним тужиоцем“ или „Приговор и жалба могу да се поднесу до правноснажног окончања поступка чије се убрзавање тражи“.	Члан 5. став 1. Закона – Потребно је дефинисати питање окончања поступка и на тај начин искључити слободну оцену када се неки поступак сматра окончаним, због чега је Уставни суд већ поништавао решења председника непосредно виших судова (Одлука Уставног суда Уж 9168/2016 од 18.04.2019. године). Потребно је дефинисати да ли је реч о окончању поступка пред судом чијем се председнику подноси приговор, односно јавним тужиоцем који по степену одговара том суду, или пак о правноснажном окончању поступка.	Није прихваћен	Члан 5. није предмет измена и допуна овог Нацрта закона.
судија Милена Симоновић	Члан 7. став 1. Закона (члан 2. Нацрта) – правнотехнички и термилошки је потребно усагласити ову одредбу са осталим одредбама законског текста, будући да постоји сијасет одредаба у којима се користи израз „подноси“ уместо новопримењеног „изјављује“. Члан 7. став 2. Закона (члан 2. Нацрта) треба израз „убрзање“ заменити речју „убрзавање“. Члан 7. став 4. Закона (члан 2. Нацрта) – уколико се радна	Члан 7. став 1. Закона (члан 2. Нацрта) – уколико се овде реч „подноси“ замењује речју „изјављује“, потребно је то учинити и на више других места како би законски текст био правнотехнички и термилошки усаглашен (члан 5. став 1, члан 6. став 1, рубрум члана 7, члан 8. став 2, члан 13, члан 14. став 2, члан 15, члан 16. став 1, члан 17. став 2, члан 18. став 3. и 4, члан 19. став 1, члан 22...). Термилошки би било исправније да се приговор (у овом случају иницијални акт, а не правни лек) подноси (као што се и тужба подноси), а да се жалба изјављује. Међутим, практично би било боље оставити исти назив који је и до сада важио, будући да израз „подношење“ представља генусни појам који би обухватио сва правна средства за заштиту права, јер се сва средства подносе, али се сва средства не изјављују. Члан 7. став 2. Закона (члан 2. Нацрта) – будући да је пун назив „приговор ради убрзавања поступка“ онда је потребно да и у новом члану 7. став 2. стоји „убрзавање“ уместо „убрзање“.	Прихваћено	Исправљен је текст Нацрта закона.

	<p>група определи за израз „изјављује“ у погледу појединих правних средстава, онда је нужно и у нацрту у новом ставу 4. члана 7. уместо „пуномоћје за подношење приговора“ навести „пуномоћје за изјављивање приговора“. Иза новелираног става 4. треба додати став 5. који гласи: „У случају пропуштања из става 4. председник суда решењем одбацује приговор.“ Треба уредити питање жалбе. Став 5.-7. из Нацрта постају став 6.-8.</p>	<p>Члан 7. став 4. (члан 2. Нацрта) – уколико је нови израз да се приговор „изјављује“, онда је потребно у трећем реду исправити „подношење“ у „изјављивање“. Такође је потребно уредити последице пропуштања и то тако што ће приговор бити одбачен. Уколико није дозвољена жалба против решења о одбацивању, поставља се питање зашто против решења о налагању доставе посебног пуномоћја није дозвољена посебна жалба, ако се та одлука не може побјигати у жалби на коначну одлуку о приговору (што је решење о одбацивању) па је потребно то прецизно уредити.</p>		
судија Милена Симоновић	<p>Члан 8. став 2. (члан 3. Нацрта) – неусаглашени су пречишћена верзија нацрта закона и сам Нацрт закона у погледу правног лека против решења о одбацивању приговора. У том смислу одредба треба да гласи: „Приговор се одбацује ако одсуство неког обавезног елемента приговора онемогућава да се по њему поступа, ако је приговор поднело неовлашћено лице, ако је преураћен, поднет након (окончања поступка чије се убрзавање тражи или</p>	<p>Члан 8. став 2. Закона (члан 3. Нацрта) – У самом нацрту Закона о изменама и допунама Закона о заштити права на суђење у разумном року приметно је да се брише део одредбе да против решења о одбацивању приговора није дозвољена жалба, при чему се у нацрту наводи да члан има три става. У пречишћеном тексту члан има четири става, при чему је недозвољеност жалбе трећи став, што је контрадикторно нацрту закона. Зависно од тога да ли ће се проширити обим примене закона на предистражни и поступак извођења доказних радњи у скраћеном кривичном поступку (али и друге поступке), треба одлучити да ли ће основ за одбацивање бити и то да се пред јавним тужиоцем не води истрага (Основни суд у Нишу и Виши суд у Нишу у својој пракси одбацују такве приговоре ради убрзавања поступка због тога што није реч о поступцима из члана 1. Закона).</p>	Прихваћено	Исправљено је текст Нацрта закона.

	<p>правноснажног окончања поступка)“, док остатак члана треба да буде измењен уколико се обим примене не прошири на предистражни и поступак извођења доказних радњи пред јавним тужилаштвом тако да гласи „или уколико пред јавним тужиоцем није у току истрага“.</p>			
судија Милена Симоновић	<p>Члан 9. став 1. Закона треба да гласи „Испитни поступак почиње тиме што председник суда захтева од судије или председника већа (у даљем тексту: судија) или од јавног тужиоца да му достави извештај у року од 15 дана или у краћем року, ако је реч о поступку у коме је посебним законом или Судским пословником одређено хитно поступање.“</p>	<p>Члан 9. став 1. Закона – треба додати поред „посебним законом“ речи „или Судским пословником“, имајући у виду одредбу члана 50. Судског пословника који прописује хитност предмета.</p>	<p>Ни је прихваћен</p>	<p>Члан 9. није предмет измена и допуна овог Нацрта закона. Поред тога, посебни закони као што је у конкретном случају Закон о заштити права на суђење у разумном року прописују хитност поступка (члан 3. став 2), док Судски пословник само упућује на посебне законе.</p>
судија Милена Симоновић	<p>Члан 10. став 3. Закона (члан 4. Нацрта) – могуће је брисање, имајући у виду сходну примену одредаба ванпарничног (и парничног) поступка. У случају да се не брише, потребно је додати реч „потребних“ пре речи „трошкова“.</p>	<p>Члан 10. став 3. Закона (члан 4. Нацрта) – требало би брисати ову одредбу имајући у виду да се сходно примењују правила парничног и ванпарничног поступка, па тако и у погледу трошкова. Уколико радна група сматра да треба задржати ову одредбу, треба додати израз „потребних“ пре „трошкова“ како би се спречиле злоупотребе процесних овлашћења подносилаца приговора на рачун значајног увећања трошкова поступка.</p>	<p>Није прихваћен</p>	<p>Сматрамо да је решење из Нацрта закона у наведеној одредби адекватно прописано и да испуњава сврху закона. Трошкови поступка се надокнађују под условима који су одређени законом, другим прописом и правилником о накнади трошкова у судским поступцима.</p>

судија Милена Симоновић	Члан 11. Закона, рубрум (члан 5. Нацрта) треба да гласи: „Садржина решења којим се приговор усваја“ и у њега укључити и члан 12, тако да се јединствено уреди питање усвајања приговора. Члан 12. је онда потребно брисати или га употребити тако што ће се уредити садржина решења којим се приговор одбија и одбацује.	Члан 11. Закона, рубрум (члан 5. Нацрта) – Рубрум је потребно изменити да гласи онако како је то наведено у предлогу, из следећег разлога: у члану 11. Закон указује само на садржину решења којим се приговор усваја (не и оног којим се приговор одбија или одбацује), као и да се садржином указује на разлоге повреде права јавном тужиоцу, а не само судији. Зато је предлог да се члан 12. измести у оквиру члана 11. и на тај начин јединственим чланом уреди садржина решења којим се приговор усваја како у погледу поступања јавног тужиоца, тако и у погледу поступка у коме поступа судија. Члан 12. је онда потребно брисати или га употребити тако што ће се уредити садржина решења којим се приговор одбија и одбацује.	Није прихваћен	Уважавајући примедбе, указујемо да су наведене одредбе нацрта у складу са Јединственим методолошким правилима за израду прописа. Поред тога, чл. 11. и 12. не уређују исту материју односно поступак, па је из тога разлога и измењен назив члана 11. Закона.
судија Милена Симоновић	Члан 12. Закона (уколико се не прихвати претходни предлог) – потребно је изменити рубрум, уколико се поље примене проширује на предистражни и поступак извођења доказних радњи тако да гласи: „Налози јавном тужиоцу“. Такође је речи „непосредно виши јавни тужилац“ потребно заменити речима „непосредно виши главни јавни тужилац“ имајући у виду терминологију Уставних амандмана и Закона о јавном тужилаштву.	Члан 12. Закона – Такође је упитно да ли је потребно достављање вршити непосредно вишем главном јавном тужиоцу (као функционеру одговорном за правилан и благовремен рад) или непосредно вишем јавном тужиоцу (као вршиоцу јавнотужилачке функције и обрађивачу предмета), с обзиром на скоре измене Устава и Закона о јавном тужилаштву којим су ови називи измењени. Зато се предлаже да то буде непосредно виши главни јавни тужилац, који сагласно члану 38. Закона о јавном тужилаштву, обезбеђује благовремен и правилан рад јавног тужилаштва, а који је пандан председнику суда. Зависно од уређивања питања поља примене на поступак пред тужиоцем променити рубрум овог члана.		Члан 12. није предмет измена и допуна овог Нацрта закона. Поред тога, образложење у вези са предистражним поступком је дато у одговору на члан 1. став 3. Закона истог предлагача.
судија Милена Симоновић	Члан 13. (члан 6. Нацрта). Став 3. треба да гласи: „Странка којој је досуђена и исплаћена накнада имовинске штете нема право на подношење новог приговора ради убрзавања поступка који	Члан 13. став 3 и 4. Закона (члан 6. Нацрта) – Става смо да новелирани став 3. може да доведе до значајних проблема у пракси. Њиме се судови доводе у позицију да спроводе компликован и дуготрајан поступак (у сарадњи са Министарством правде / Министарством финансија / Комором јавних извршитеља) провере да ли је извршена исплата накнаде имовинске штете, уместо да се терет доказивања да накнада није	Није прихваћен	У члану 6. Нацрта закона којим се у члану 13. Закона додаје став 3. је јасно предвиђена садржина одредбе у складу са сврхом закона. У члану 6. Нацрта којим се у члану 13. Закона додаје став 4. на

	<p>се води ради намирења истог потраживања. Став 4. треба да гласи: „У случају из става 3. председник суда решењем одбацује приговор“. Потребно је на погодном месту уредити и суброгацију Републике Србије у погледу потраживања, како се исто потраживање не би наплаћивало више пута. Такође је потребно додати у новим ставовима „Уз нови приговор странка подноси и доказ да јој није исплаћена накнада имовинске штете“ и „Уколико странка не поднесе доказ да јој није исплаћена накнада имовинске штете председник суда решењем одбацује приговор“.</p>	<p>исплаћена превали на подносиоца приговора. Уз то, приговор се не може „водити ради намирења истог потраживања“, тако да је потребно навести да странка „нема право на изјављивање новог приговора ради убрзавања поступка који се води ради намирења истог потраживања“. Такође је потребно и уредити суброгацију Републике Србије. Свакако би читав новелирани члан (нове ставове 3 и 4) требало пребацити у оквире члана 8. Закона (који се бави одбацивањем приговора). У ставу 4. треба изменити израз „суд“ речју „председник суда“ имајући у виду терминологију законског текста и избећи конфузију ко је функционално надлежан за одбацивање приговора. Требало би обавезати странку на прибављање доказа о томе да није наплаћена накнада имовинске штете, како би се поступак по новом приговору убрзао из разлога што председник суда из садржине приговора не може увек да утврди да ли је раније подношен приговор и да ли је исплаћена накнада имовинске штете, већ је потребно да се за прибављање ових података обрати надлежном министарству. Напоследку, нужно је из формулације члана искључити речи „у висини захтеваног потраживања“, јер би се тиме омогућила злоупотреба права (и због минорног одбијања тужбеног захтева омогућило право на изјављивање – подношење новог приговора).</p>		<p>јасан начин је одређено ко одбацује приговор.</p> <p>Што се тиче сарадње са државним органима, указујемо да Уставни суд поступа у складу са законом и Пословником о раду Уставног суда. Свакако је чланом 108. Закона о Уставном суду прописано да у остваривању својих функција Уставни суд срађује, између осталог, са државним и другим органима и организацијама, привредним друштвима и другим правним лицима о питањима од интереса за очување уставности и законитости.</p> <p>Судови управљају поступком и предметом поступка а обавеза је странке да предложи доказе који утврђују чињенице (члан 30. Закона о ванпарничном поступку који упућује на сходну примену Закона о парничном поступку, па са тим у вези члана 7. овог Закона о парничном поступку).</p>
<p>судија Милена Симоновић</p>	<p>Чланови 13, 14, 18. и 19 (чланови 6. и 7. Нацрта). Потребно је усаглашавањем чланова у погледу тога да ли странка има право на нови приговор или на жалбу у случају да судија не предузме</p>	<p>Члан 13. став 2 и члан 14. став 2; члан 18. и 19. Закона – потребно је усагласити ове чланове имајући у виду да се странкама гарантује и право на изјављивање жалбе и право на подношење новог приговора након истека рока за предузимање делотворних процесних радњи. Посебно је ово нужно будући да није уређен поступак одлучивања председника непосредно вишег суда у случају да буде изјављена жалба због</p>	<p>Није прихваћен</p>	<p>Чланом 13. став 3. и 4. Закона прописано је да странка чија је жалба усвојена и странка чији је приговор усвојен, а жалба одбијена могу да поднесу нови приговор одмах после истека рока у коме судија или јавни тужилац био</p>

	делотворне процесне радње у остављеном року.	непредузимања процесних радњи (због чега се и основано изјављене жалбе одбијају као неосноване позивањем на право на подношење новог приговора – решење Врховног касационог суда Рж1Г 13/2021 од 24.06.2021. године).		дужан да предузме делотворне процесне радње. Чак и странка чији су приговор или жалба одбачени могу одмах поднети нови приговор. Иста је ситуација и у члану 14. Закона који се односи на жалбу.
судија Милена Симоновић	Члан 17. став 2. Закона треба дефинисати у потпуности питање одбацивања жалбе, тако да гласи: „Жалба се одбацује ако је непотпуна, ако ју је поднело неовлашћено лице, ако је преурањена, неблаговремена, ако се лице одрекло права на жалбу или ако је повукло жалбу, ако нема правни интерес за њу или ако је поступак пре подношења жалбе (окончан/правноснажно окончан). Жалба је непотпуна ако није потписана или ако из њене садржине не може да се утврди које решење се добија.“.	Члан 17. став 2. Закона – Потребно је прецизно уредити питање одбацивања жалбе од стране председника непосредно вишег суда, како би се искључила арбитражност.	Није прихваћен	Члан 17. није предмет измена и допуна овог Нацрта закона, јер је ово питање довољно јасно уређено.
судија Милена Симоновић	Чланом 18. став 2. требало би прописати, поред постојећих одлука, и „усваја жалбу и одређује рок за предузимање процесних радњи које делотворно убрзавају поступак (члан 14. став 3)“. Нужно је уредити и какву одлуку председник	Чланом 18. став 2. Закона требало би прописати, поред постојећих одлука, и „усваја жалбу и одређује рок за предузимање процесних радњи које делотворно убрзавају поступак (чл. 14. ст. 3)“. Нужно је уредити и какву одлуку председник непосредно вишег суда доноси у случају да судија, у року који му је одређен, не предузме наложене процесне радње (да ли председник непосредно вишег суда усваја жалбу и налаже судији или председнику суда да те радње буду предузете у новом року; да ли треба такво поступање судије уредити као	Није прихваћен	Члан 18. није предмет измена и допуна овог Нацрта закона, јер је ово питање довољно јасно уређено

	<p>непосредно вишег суда доноси у случају да судија, у року који му је одређен, не предузме наложене процесне радње (да ли председник непосредно вишег суда усваја жалбу и налаже судији или председнику суда да те радње буду предузете у новом року; да ли треба такво поступање судије уредити као дисциплински прекршај).</p>	<p>дисциплински прекршај).</p>		
<p>Председник Управног суда Радојка Маринковић</p>	<p>Члан 4. допунити ставом 2. који би гласио: “Повреда права на суђење у разумном року пред Управним судом утврђује се од момента подношења тужбе у управном спору.”</p> <p>Са разлога наведених у Предлогу за допуну члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, предлажемо да се у члану 82. Закона о Уставном суду, у допуњеном ставу 2. дода да се односи и на управне поступке или да се дода став 3. који би гласио: „Изузетно од става 1. овог члана, уставна жалба може се изјавити и ако нису исцрпљена правна средства,</p>	<p>Наведено је као мерило за оцену повреде суђења у разумном року “целокупно трајање поступка и поступање суда”. Специфичност управног спора је садржана у чињеници да управном спору претходи управни поступак у коме органи управе доносе управне акте. Закон</p> <p>О заштити права на суђење у разумном року није регулисао начин на који се мери и оцењује дужина поступка пред органима управе, који претходи судском поступку. Према стандардима Европског суда за људска права, управни поступак чини целину са судским поступком и не може се одвојено посматрати, с тим што се време које се узима у обзир при оцени дужине трајања поступка рачуна од дана подношења жалбе. И то је сасвим исправан став, имајући у виду да је држава у обавези да уреди свој правосудни систем и државну управу тако да њихов рад одговара захтеву разумног рока. Периоди неактивности Управног суда или органа управе, било због хроничног оптерећења или очигледно недовољног броја судија и судског особља или запослених у органима управе, државу чине одговорном за дужину трајања поступка. Међутим, нема оправдања да Управни суд сноси последице неажурности органа управе и да му се приписује повреда права на суђење у разумном року због дужине трајања управног поступка, јер Управни суд</p>	<p>Није прихваћен</p>	<p>Чланом 1. Закона прописано је да је сврха овог закона да пружи судску заштиту на суђење у разумном року.</p> <p>Чланом 2. прописано је да право на суђење у разумном року има свака странка у судском поступку, тако да се подразумева да се и пред Управним судом ово право остварује покретањем управног спора - судског поступка а не управног поступка.</p> <p>Са друге стране чланом 82. Закона о Уставном суду прописано је да се уставна жалба може изјавити против појединачног акта или радње државног органа или организација којој је поверено јавно овлашћење а којима се повређују или ускраћују људска или мањинска права и слободе зајемчене Уставом ако су</p>

	<p>ако је подносиоцу уставне жалбе повређено право на суђење у разумном року у управном поступку.”</p>	<p>ни на који начин не може да утиче на трајање поступка пред органима управе. Будући да само поступку пред Управним судом претходи неки други поступак - поступак пред органима управе, сматрамо да целокупно трајање поступка треба тумачити тако да се односи на поступање суда, а не на поступање суда и управних органа. Ово са разлога што су веома чести случајеви у пракси да управни поступак траје годинама и да од подношења иницијалног захтева странке до подношења тужбе у управном спору прође и по десет година, и да је у тренутку подношења тужбе, ако би се ценило целокупно трајање поступка - и управног и судског, већ повређено право странке на суђење у разумном року, а да је у даљем току поступка Управни суд обвезник плаћања накнаде за утврђену повреду. У циљу заштите странака, али и успостављања једнакости Управног суда у односу на остале судове, који не зависе од претходних поступака, било би целисходно прописати да се повреда права на суђење у разумном року пред Управним судом утврђује од момента подношења тужбе у управном спору. Разлог за овакав предлог садржан је и у потреби сагледавања одговорности за прекомерно трајање поступка, за коју, према оваквом законском решењу, органи управе не сnose никакву одговорност, јер је иста пребачена на Управни суд. Поред тога, уређење плаћања накнаде из средстава Управног суда ствара проблеме у раду овог суда, јер је врло често Управни суд обавезан да плаћа енормне накнаде за прекорачење рока у суђењу за које уопште није одговоран. Управни суд већ има проблем око обезбеђивања средстава за накнаду због повреде права на суђење у разумном року, јер поступак пред судом траје сувише дуго због проблема у раду који постоје од оснивања 2010. године, а тичу се: недовољног броја судија, огромног прилива који се сваке године повећава, великог броја нарочито хитних и хитних предмета, великог броја различитих основа спора, уз перманентно проширење надлежности новим управним материјама. Због свега наведеног, овај суд мора да обезбеђује средства за накнаду због повреде права на суђење у</p>	<p>исцрпљена или нису предвиђена друга правна средства или је законом искључено право на њихову судску заштиту, па се самим тим повреда права на суђење у разумном року односи и на управни поступак сагласно пракси Уставног усда и Европског суда за људска права.</p>
--	--	--	--

		<p>разумном року која настаје пред овим судом, али је приморан да обезбеђује и средства због неефикасног рада управе, што представља додатно оптерећење у раду. Стога је неопходно да надлежни органи имају увид и у рад органа управе и у рад Управног суда, како би предузели одговарајуће мере у циљу њиховог ефикаснијег рада. Поред наведеног, оваквим законским решењем биле би заштићене и странке, учесници у управном поступку који трају дуго због тога што је у више наврата другостепени орган поништавао првостепена решења и предмет враћао на поновни поступак, и које због тога нису имале могућности да поднесу тужбу у управном спору.</p> <p>Треба указати на још један разлог који говори у прилог одвајања управног поступка од управног спора, који је садржан у одредби члана 2. став 1. Закона о заштити права на суђење у разумном року. Према члану 2. став 1. наведеног закона право на суђење у разумном року има свака странка у судском поступку, што укључује и извршни поступак, сваки учесник по закону којим се уређује ванпарнични поступак, а оштећени у кривичном поступку, приватни тужилац и оштећени као тужилац само ако су истакли имовинско-правни захтев. Из изложеног следи да имаоци права на суђење у разумном року, према одредбама овог закона, нису странке у управном поступку, што значи да се заштита права по овом закону не односи на управни поступак, који претходи управном спору. Стога би било целисходно прописати да о повреди права на одлучивање у разумном року у управним поступцима одлучује Уставни суд по уставној жалби, за коју је Европски суд за људска права констатовао да је делотворно правно средство, кроз допуну члан 82. став 2. Закона о Уставном суду.</p>		
Председник Управног суда Радојка Маринковић	Члан 4. Закона о изменама и допунама Закона о заштити права на суђење у разумном року, који прописује право на накнаду трошкова поступка, је	Сматрамо да би било целисходније прописати да у поступцима у којима се штити право на суђење у разумном року свака странка сноси своје трошкове.	Није прихваћен	Предложена одредба Нацрта закона јасно прописује да странка чији је приговор усвојен има право на накнаду трошкова поступка по приговору. Интенција законодавца је била да странка чији је приговор

	<p>непрецизан, јер не прописује о којим трошковима се ради и применом ког прописа и у ком износу ће се одређивати ти трошкови. При томе, према одредби члана 3. став 2. наведеног закона странка не плаћа судску таксу у поступцима у којима се штити право на суђење у разумном року. Такође, Закон о заштити права на суђење у разумном року у члану 7. став 3. упућује на сходну примену закона којим се уређује ванпарнични поступак, који не садржи одредбе о трошковима</p>			<p>усвојен буде обештећена за трошкове овог поступка.</p> <p>Истина је да Закон упућује на сходну примену Закона о ванпарничном поступку, који такође упућује на сходну примену Закона о парничном поступку, па сходно члану 150. наведеног закона трошкови су издаци учињени у току или поводом поступка, а обухватају и награду за рад адвоката и других лица којма закон признаје право на накнаду.</p> <p>Чланом 151. Закона о парничном поступку прописано је да у поступку свака страна сноси трошкове које је прозроковала својим радњама, а предложеном одредбом нацрта закона утврђено је из разлога правичности да странка чији је приговор усвојен има права на накнаду трошкова по приговору.</p>
<p>судија Ана Лукић Видојковић</p>	<p>Да ли је заиста намера законодавца била да се повреда права на суђење у разумном року односи и на извршни поступак пред јавним извршитељима, будући да се њима не може дати налог за убрзање поступка</p>	<p>Имајући у виду да је одредбом члана 2 став 1 Закона о заштити права на суђење у разумном року предвиђено да право на суђење у разумном року има свака странка и у извршном поступку, а познато је да се извршни поступак у складу са Законом о извршењу и обезбеђењу води и пред јавним извршитељима, који могу спроводити извршење по решењу о извршењу које је донео суд, али могу одлучивати и о предлогу за извршење, закључује се да странке имају право на заштиту права на суђење у разумном року и у поступку који води јавни извршитељ.</p> <p>Међутим, одредбом члана 11 и 12 Закона о заштити права на суђење у разумном року могуће је дати налоге само судији и јавном тужиоцу који спроводи истрагу, а у случају да се утврди</p>	<p>Није прихваћен</p>	<p>Ова одредба није предмет регулисања овог Нацрта.</p> <p>Указујемо да се суђење у разумном року односи и на извршне поступке како пред судом, тако и пред јавним извршитељем.</p>

		повреда права на суђење у разумном року. На овај начин у судској пракси створена је недоумица да ли је заиста намера законодавца била да се повреда права на суђење у разумном року односи и на извршни поступак пред јавним извршитељима, будући да се њима не може дати налог за убрзање поступка. Уколико је намера законодавца била наведена, онда је остало нејасно да ли суд приликом утврђивања повреде права на суђење у разумном року у случајевима извршења пред јавним извршитељима треба само да утврде повреду (налог изостаје), или да предлог одбаци или одбити. У вези са овим неуједначена је и судска пракса.		
судија Ана Лукић Видојковић	Потребно је регулисати и из чијих средстава се у случају усвајања приговора исплаћују трошкови поступка, односно у случају тужбе новчано обештећење или имовинска штета. Посебно је потребно размислити да ли председник суда може дати налоге јавном извршитељу или би то било решено на други начин преко Коморе јавних извршитеља која врши надзор	Из наведених разлога, а како се ради о великом броју поступака и зато што је извршење судских одлука последња фаза судског поступка за странке које остварују своје право, мој је предлог да се наведене нејасноће отклоне тако што ће бити прописана и могућност давања налога јавном извршитељу, те појашњење да се повреда права утврђује у поступку пред извршитељем.	Није прихваћен	Поступак извршења је детаљно регулисан одредбама Закона о извршењу и обезбеђењу. У члану 22. и 23. Закона прописано је ко и када има право на правично задовољење. Такође, наводе се јасно врсте правичног задовољења а посебно се у ставу 2, члана 23, одређује објективна одговорност Републике Србије за неимовинску штету изазвану повредом права на суђење у разумном року. Даље чланом 26. прописана је могућност подношења тужбе против Републике Србије за новчано обештећење. И на крају члан 33. Закона прописује да се средства за исплату обезбеђују у буџету Републике Србије.

<p>адвокат Миодраг Јанковић</p>	<p>У Закону о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС”, број 40/15) у члану 1. после става 3. додаје се став 4. који гласи: „Одредбе овог закона, у стечајним и извршним поступцима који се воде ради намирења признатих или утврђених потраживања у којима је стечајни, односно извршни дужник предузеће са већинским друштвеним или државним капиталом, примењиваће се од стране Уставног суда у поступцима по уставним жалбама”.</p>	<p>Предложеном текстом нацрта лица из члана 1 губе сва права из закона јер се закон на њих више не примењује, може се претпоставити само да би у складу са Уставом РС и Европском конвенцијом имали право на имовинску штету, али не и на неимовинску јер више не би постојао правни основ за остваривање неимовинске штете, али и друга права из члана 23 Закона о заштити права на суђење у разумном року.</p> <p>Анализирајући предложене измене и допуне, најпре имам потребу да укажем да се већ чланом 1 објављеног текста Нацрта закона (којим је предвиђено да се члану 1 Закона о заштити права на суђење у разумном року после става 3 додаје став 4, којим ставом је предвиђено да се закон не примењује на стечајне и извршне поступке који се воде ради намирења признатих или утврђених потраживања у којима је стечајни, односно извршни дужник предузеће са већинским друштвеним или државним капиталом) врши повреда члана 21 Устава Републике Србије, којим се свима гарантује једнакост пред Уставом и законом, а такође предвиђа и да свако има право на једнаку законску заштиту, без дискриминације и да је забрањена свака дискриминација, непосредна или посредна, по било ком основу, али и Конвенције за заштиту људских права и основних слобода са Протоколом 12 којим је предвиђена општа забрана дискриминације.</p> <p>Тakoђе, текст Нацрта закона и текст прегледа одредаба Закона о заштити права на суђење у разумном року које се мењају односно допуњују се у члану 1 разликују. Тако се у тексту Нацрта наводи:</p> <p>„Oвај закон не примењује се на стечајне и извршне поступке који се воде ради намирења признатих или утврђених потраживања у којима је стечајни, односно извршни дужник предузеће са већинским друштвеним или државним капиталом.”,</p> <p>док се у тексту прегледа одредаба Закона наводи:</p>	<p>Делимично прихваћен</p>	<p>У погледу трошкова поступка за досадшње поступке, напомињемо да сходно члану 6. став 3. Закона о Уставном суду (Сл. Гласник) Уставни суд може накнадити трошкове другим позваним лицима и одредити накнаду за њихово учешће у поступку, док је чланом 8. став 2. истог закона прописано да о питањима поступка која нису уређена овим законом или одредбама процесних закона, Уставни суд ће одлучити у сваком конкретном случају.</p> <p>Такође чланом 89. ст 3. Закона о Уставном суду, прописано је да одлуком којом се усваја уставна жалба Уставни суд ће одлучити о захтеву подносиоца уставне жалбе за накнаду материјалне односно нематеријалне штете када је такав захтев постављен с тим што уставни суд када је захтев усвојен одређује у одлуци орган који је обавезан да исплати накнаду материјалне или нематеријалне штете и одређује рок од четири месеца од дана достављања одлуке том органу у коме он добровољно може да плати накнаду штете. Поступак за принудно извршење накнаде материјалне односно нематеријалне штете може почети ако накнада не буде плаћена у року</p>
--	---	--	----------------------------	--

„Овај закон не примењује се на стечајне и извршне поступке који се воде ради намирења потраживања утврђених правноснажним судским одлукама у којима је стечајни, односно извршни дужник било предузеће са већинским друштвеним или дружавним капиталом.“.

Дакле, у ова два текста се налази незанемарљива разлика, те је потребно разјаснити како заиста гласи предложена измена.

Међутим, како год гласио одговор на претходно питање, предложеном изменом се без било каквог оправданог разлога дискриминишу лица која су стечајни и извршни повериоци правних лица – стечајних и извршних дужника у већинском друштвеном или државном власништву.

Даље, наведена измена ће имати управо супротан ефекат од оног који жели да се постигне и који се наводи у образложењу које је дато у разлозима за доношење Закона (где се наводи да је у Одлуци Комитета министара Савета Европе наглашено да и даље постоји више спорних питања које је потребно решити, укључујући и висок проценат одбијања и одбацивања правних лекова у стечајном поступку, а што спречава извршење одлука). Међутим, предложено решење по мишљењу Подносиоца коментара довешће до додатног пролонгирања и спречавања извршења одлука. Примера ради, у поступцима накнаде имовинске штете због повреде права на суђење у разумном року, Уставни суд ће морати да утврђује укупан износ потраживања подносиоца Уставне жалбе, чињеницу да ли је стечајни дужник у већинском државном или друштвеном власништву, у неким поступцима и начин на који је обрачуната камата у стечајном поступку, итд. – у досадашњој пракси првостепеним судовима је за утврђивање ових чињеница и прикупљање чињеничне грађе неопходне за доношење пресуде било неопходно минимално неколико месеци, а углавном годину и више дана. Притом, Подносилац коментара указује да Уставни суд у овом тренутку

од четири месеца од дана достављања одлуке. Ако се узме у обзир члан 190. Закона о облигационим односима да ће суд узимајући у обзир и околности које су наступиле после проузроковања штете досудити накнаду у износу који је потребан да се оштећеникова материјална ситуација доведе у оно стање у коме би се налазила да није било штетне радње или пропуштања, ти би трошкови могли бити назначени у захтеву подносиоца уставне жалбе за накнаду материјалне односно нематеријалне штете.

У Нацрту закона о изменама и допунама Закона о заштити права на суђење у разумном року нису повређене одредбе о забрани дискриминације из разлога што се није повредило лично својство односно неоправдано прављење разлике или неједнако поступање, односно пропуштање (искључивање, ограничавање или давање првенства), у односу на лица или групе као и на чланове њихових породица, или њима блиска лица, на отворен или прикривен начин, а који се заснива на раси, боји коже, прецима, држављанству, националној припадности или етничком пореклу, језику, верским или

апсолутно није спреман за пријем и узимање у рад свих ових предмета, те ће предмети који би од стране у овом тренутку надлежних судова бити решени у року од неколико месеци бити упућени на рад Уставном суду и решени тек након неколико година. Стога, Подносилац коментара сматра да би усвајањем предложених измена Закона о заштити права на суђење у разумном року дошло до успоравања правичног обештећења наведених лица, чиме ће сва та лица бити стављена у неравноправан положај у односу на друге стечајне/извршне повериоце који су до сада наплатили своја потраживања у законом утврђеном поступку.

Даље, како се као основни проблем и разлог за доношење измена закона наводи висок проценат одбијања и одбацивања правних лекова, указујемо да се овај проблем везује пре свега за део поступка по самом приговору (не и за поступак утврђивања висине имовинске и нематеријалне штете), а разлог је чињеница да, пре свега привредни и привредни апелациони судови приговоре не усвају, а да Уставни суд, као орган који кроз Уставну жалбу контролише рад привредних судова и Привредног апелационог суда готово никад не преиначује решења Привредног апелационог суда, већ то чини Европски суд за људска права (даље: ЕСЉП). Дакле, Уставни суд већ сада представља један од генератора проблема и разлог великог броја представки које се упућују ЕСЉП. Подносилац коментара посдећа дакле да су и у поступку прописаним важећим текстом Закона о заштити права на суђење у разумном року лица која су стечајни и извршни повериоци правних лица - дужника са већинским друштвеним или државним капиталом најпре морала да се обрате Уставном суду Уставном жалбом како би уопште стекли услов да поднесу представку Европском суду за људска права. Дакле, једино до чега ће довести предложено решење јесте додатно пролонгирање поступака пред Уставним судом и додатно успоравање рада Уставног суда, који ни у овом тренутку не решава предмете по Уставним жалбама у року краћем од три

политичким убеђењима, полу, роду, родном идентитету, сексуалној оријентацији, полним карактеристикама, нивоом прихода, имовном стању, рођењу, генетским особеностима, здравственом стању, инвалидитету, брачном и породичном статусу, осуђиваности, старосном добу, изгледу, чланству у политичким, синдикалним и другим организацијама и другим стварним, односно претпостављеним личним својствима.

Право на суђење у разумном року је људско право. „Уставом се јемче, и као таква, непосредно се примењују људска и мањинска права зајемчена општеприхваћеним правилима међународног права, потврђеним међународним уговорима и законима. Законом се може прописати начин остваривања ових права само ако је то Уставом изричито предвиђено или ако је то неопходно за остварење појединог права због његове природе, при чему закон ни у ком случају не сме да утиче на суштину зајемченог права“ (члан 18. став 2. Устава). Лица која се упућују на уставну жалбу потпуно су заштићена одредбама Закона о уставном суду.

Сврха уставне жалбе пред Уставним судом има контекст

		<p>године, а у будућности се може очекивати да ће ови поступци из свих наведених разлога трајати знатно дуже.</p> <p>Са наведеним у вези, образложење које је дато у разлозима за доношење Закона наводи се да је Европски суд за људска права у раније донетим одлукама (Маринковић против Србије и Феризовић против Србије) констатовао да је уставна жалба „била“ делотворно правно средство за заштиту права на суђење у разумном року у овој групи предмета. Подносилац коментара подсећа да су обе одлуке на које се предлагач Закона позива донете 2013. године, дакле пре доношења Закона о заштити права на суђење у разумном року, односно у периоду када је Уставна жалба била једино правно средство којим се штитило право на суђење у разумном року и када није постојало системско решење за заштиту права на суђење у разумном року. Такође, Подносилац коментара да је од доношења поменутих одлука протекло 10 година, те да према мишљењу Подносиоца коментара Уставна жалба више није делотворно правно средство за заштиту права на суђење у разумном року, те да се у овом тренутку огромна већина Уставних жалби одбацује, те су подносиоци Уставних жалби принуђени да се даље обраћају Европском суду за људска права.</p> <p>Дакле, да је Уставна жалба заиста делотворно правно средство, број представки пред Европским судом за људска права које се односе на предметне судске поступке би се смањивао, а не повећавао, јер би странке усвајањем Уставних жалби изгубиле право (а и интерес) да се обрате Европском суду за људска права, односно не би више имале статус жртве.</p> <p>Коментар измене члана 1.</p> <p>У случају да и поред свега наведеног, законодавац намерава да одлучивање за наведену категорију лица поново пренесе у надлежност Уставног суда, Подносилац коментара указује да</p>	<p>захтева за свеобухватним одлучивањем који у себи садржи и захтев за утврђивање повреде права на суђење у разумном року и с тим у вези захтев за правично обештећење, захтев за накнаду имовинске штете, захтев за накнаду трошкова поступка. Посебно, уставном жалбом се штите права из радног односа, права на имовину (члан 58. Устава РС) и право на рад (члан 60. Устава). Имајући у виду члан 7. Закона о Уставном суду, одлуке Уставног суда су коначне, извршне и општеобавезујуће.</p> <p>Меродаван је текст који је у Нацрту закона, прихваћено.</p>
--	--	---	--

предложени текст није добар јер не садржи решење који пропис ће се примењивати на наведена лица у будућности уколико објављени Нацрт закона буде усвојен. Стога је и предложено прецизирање како је наведено, све како би се очувала правна сигурност хиљаде лица која су у овом тренутку странке у поступцима ради заштите права на суђење у разумном року, или ће у наредном периоду бити принуђени да заштиту права на суђење у разумном року остваре у било ком поступку који буде важећи у тренутку постојања њихове потребе за заштитом.

Наиме, Подносилац указује да у случају усвајања предложеног нацрта у делу члана 1 нацрта, у односу на предметну категорију лица:

- Неће бити предвиђен делотворан правни лек (може се само претпоставити да ће то бити Уставна жалба)

- Неће бити предвиђен материјални пропис који ће Уставни суд примењивати приликом одлучивања о захтевима из Уставне жалбе јер Устав РС и Конвенција за заштиту људских права и основних слобода (даље: Европска Конвенција) не садрже конкретизацију права које подносиоцима приговора/Уставне жалбе припадају (тако се примера ради, посредно може закључити да ће подносиоци имати право на накнаду имовинске штете, али не и накнаду нематеријалне штете, која није предвиђена Уставом РС и Европском конвенцијом, те да неће имати ни друга права предвиђена важећим чланом 23. Закона о заштити права на суђење у разумном року)

Надаље, у случају усвајања предложених измена из члана 1 Нацрта закона, остаће нејасан положај лица чији приговор је усвојен и утврђена повреда права на суђење у разумном року, али у тренутку ступања на снагу Закона о изменама и допунама Закона о заштити права на суђење у разумном року нису били испуњени услови за подношење тужбе услед чињенице да није протекло законски рок од 15 дана до 4 месеца, у складу са

		<p>чланом 22 у вези са чланом 26 Закона о заштити права на суђење у разумном року. Стога, Подносилац коментара сматра да је Нацртом неопходно предвидети решење за наведену ситуацију, с обзиром да се ради о не малом броју лица.</p> <p>Важећим текстом Закона о заштити права на суђење у разумном року, у члану 24 предвиђено је право лица ком је утврђена повреда права на суђење у разумном року да поднесе Правобранилаштву предлог за поравнање у року од 6 месеци од дана када је стекло право на правично задовољење. Имајући у виду текст Нацрта, Подносилац коментара сматра да је неопходно разјашњење под којим условима ће лица којима је преступања на снагу Закона о изменама и допунама закона о заштити права на суђење у разумном року утврђена повреда права на суђење у разумном року у поступцима у којима је стечајни, односно извршни дужник предузеће са већинским друштвеним или државним капиталом убудуће закључивати споразуме са Правобранилаштвом.</p>		
адвокат Миодраг Јанковић	<p>У члану 8. став 2. мења се и гласи:</p> <p>„Приговор се одбацује ако одсуство неког обавезног елемента приговора из члана 6. став 2. онемогућава да се по њему поступа, ако је приговор поднело неовлашћено лице, ако је преурањен или ако је поднет после окончања поступка</p>	<p>Предложеном изменом додатно се прецизира на које елементе приговора се мисли. Такође, предложеном изменом се смањује могућност злоупотребе и погрешног тумачења закона, као што су нпр. поједини судови одбацивали приговоре јер пуномоћ за заступање не садржи ЈМБГ подносиоца приговора.</p> <p>Чланом 3. Нацрта предлаже се измена у члану 8 став 2, који би убудуће предвиђао да се приговор одбацује ако одсуство неког обавезног елемента приговора онемогућава да се по њему поступа, ако је приговор поднело неовлашћено лице, ако је преурањен или ако је поднет после окончања поступка.</p> <p>Подносилац сматра да предложена измена треба додатно да се појасни, и то тако што ће бити извршено позивање на конкретну законску одредбу у којој су таксативно наведени обавезни елементи приговора, односно позивање на члан 6 став 2 Закона о заштити права на суђење у разумном року.</p>	Није прихваћен	<p>Прописана одредба члана 3. Нацрта закона је јасно одређена, а нарочито имајући у виду да су чланом 6, став 2. Закона прописани обавезни елементи. Није потребно пренормирање закона.</p> <p>За случај који сте навели у случају сумње да је суд одбацио приговор који је по мишљењу подносиоца био уредан у складу са чланом 6. став 2. Закона остаје могућност притужбе на рад судова.</p>

		<p>Са наведеним у вези, Подносилац коментара сматра неопходним да овим путем укаже на досадашњу праксу појединих судова, који су злоупотребљавали тумачење члана 8 став 2 у вези са чланом 6 став 2 Закона, те су у свом раду неосновано одбацивали приговоре са позивом на цитиране одредбе Закона, иако су приговори садржали све елементе предвиђене чланом 6 став 2 Закона, а са циљем да подносиоце приговора оставе без права на жалбу и онемогуће их у остваривању својих права. Примера ради, многи приговори су одбачени са позивом на овај члан, јер пуномоћ за подношење приговора није садржала ЈМБГ подносиоца, што свакако није обавезан елемент пуномоћи, али ни приговора. Наведена злоупотреба је поготово честа у раду Привредног суда у Нишу и Привредног суда у Лесковцу.</p>		
адвокат Миодраг Јанковић	<p>У члану 10. после става 2. додаје се нови став 3. који гласи: „Странка чији је приговор усвојен има право на накнаду трошкова поступка по приговору чија се висина одређује као састав поднеска према вредности потраживања.” Досадашњи став 3. постаје став 4.</p>	<p>Предложеном изменом решава се дилема која је постојала приликом одређивања висине трошкова поступка по приговору.</p>	Није прихваћен	<p>Сматрамо да је решење из нацрта закона у наведеној одредби адекватно прописано и да испуњава сврху закона. Трошкови поступка се надокнађују под условима који су одређени законом, другим прописом и правилником о накнади трошкова у судским поступцима.</p>
адвокат Миодраг Јанковић	<p>У члану 13. после става 2. додају се нови ст. 3. и 4. који гласе: „Поверилац којем је досуђена и исплаћена накнада имовинске штете у висини захтеваног потраживања, нема право на подношење</p>	<p>Предложена измена није потребна (иако у пракси неспорно постоје злоупотребе по овом питању). Чланом 6. Нацрта предлаже се додавање два нова става члану 13. Закона о заштити права на суђење у разумном року, којима ће бити предвиђено да поверилац коме је досуђена и исплаћена накнада имовинске штете у висини захтеваног потраживања нема право на подношење новог приговора који се</p>	Није прихваћен	<p>Сматрамо да је решење из Нацрта закона у наведеној одредби адекватно прописано и да испуњава сврху закона. Прецизирањем члана 13. Закона се на несумњив начин одређује ко и на који начин има право на нови приговор.</p>

	<p>новог приговора који се води ради намирења истог потраживања.</p>	<p>води ради намирења истог потраживања, те да у наведеном случају суд одбацује приговор подносиоца.</p> <p>Подносилац коментара сматра да је ова одредба у потпуности непотребна, јер поверилац коме је исплаћена накнада имовинске штете даном исплате губи положај повериоца, те самим тим више није активно легитимисан за подношење приговора ради заштите права на суђење у разумном року. Такође, Подносилац коментара указује да у наведеном случају постоји обавеза Републике Србије да ступи на место некадашњег повериоца, и то у висини намиреног потраживања.</p>		
<p>адвокат Миодраг Јанковић</p>	<p>У члану 11. предлог потпуно нова формулација: „Повериоци у стечајним и извршним поступцима који се воде ради намирења признатих или утврђених потраживања у којима је стечајни, односно извршни дужник предузеће са већинским друштвеним или државним капиталом, који су покренули поступак ради утврђивања повреде права у складу са одредбама Закона о заштити права на суђење у разумном року (Сл.гласник РС 40/2015), односно имају утврђену повреду права на суђење у разумном року и/или активан судски поступак ради остваривања права на нематеријалну и/или имовинску штету, своја стечена права ће остваривати</p>	<p>Предлог је брисање члана 11 у целисти и формулисање како је наведено у овом тексту. Разлози за то су бројни: - дискриминација у односу на остала лица, неспремност Уставног суда, значајно продужење рока за одлучивање (јер је сам поступак пред редовним судовима ради утврђења нематеријалне и имовинске штете до сада био најмање споран и одвијао се ефикасно, у у највећем делу би се активни поступци брзо завршили), проблем са већ насталим трошковима поступака које Уставни суд не признаје ...</p> <p>Имајући у виду све наведено, али и детаљније разлоге који су у наведени у текстуалном делу, Подносилац сматра нужним да се стечена права лица из члана 1 овог закона у тренутку ступања на снагу новог Закона окончају у складу са одредбама Закона који се примењивао у тренутку стицања права.</p>	<p>Није прихваћен</p>	<p>У погледу трошкова поступка за досадшње поступке, напомињемо да сходно члану 6. став 3. Закона о Уставном суду (Сл. Гласник) Уставни суд може накнадити трошкове другим позваним лицима и одредити накнаду за њихово учешће у поступку, док је чланом 8. истог закона прописано да о питањима поступка пред Уставним судом која нису уређена овим законом сходно примењују се одредбе одговарајућих процесних закона, као и да о питањима поступка која нису уређена овим законом или одредбама процесних закона, Уставни суд ће одлучити у сваком конкретном случају.</p> <p>Такође чланом 89. став 3. Закона о Уставном суду, прописано је да одлуком којом се усвја уставна жалба Уставни суд ће одлучити о захтеву подносиоца уставне жалбе</p>

	<p>у складу са одредбама закона које су важиле у моменту стицања права.“, уколико законодавац инсистира на усвајању постојећег решења, додати ставове:</p> <p>Или</p> <p>Приговор ради убрзавања стечајног или извршног поступка из члана 1. овог закона по којем није донета одлука до дана ступања на снагу овог закона, сматра се уставном жалбом.</p> <p>Жалба против решења којим је одбијен приговор из става 1. овог члана по којој није донета одлука до дана ступања на снагу овог закона, сматра се уставном жалбом.</p> <p>Тужба за новчано обештећење која је поднета у вези са повредом права на суђење у разумном року у стечајном или извршном поступку из члана 1. овог закона по којој није донета првостепена одлука до дана ступања на снагу овог закона, сматра се уставном жалбом.</p> <p>Тужба за накнаду имовинске штете која је поднета у вези са повредом</p>	<p>У случају да законодавац инсистира на усвајању оваквог решења, додати ставове: -6, 7 и 8 – образложења су поред додатих ставова</p> <p>Наведено је унето за случај да не буде прихваћен предлог за измену закона како је наведено у члану 1 овог предлога, с тим да Подносилац коментара напомиње да у случају да не буде усвојен предлог из члана 1 овог нацрта, а овај буде усвојен, остаје НЕДЕФИНИСАНО питање примене материјалног права и процедуре за будуће случајеве за лица из члана 1 нацрта.</p> <p>Неопходно је да се наведено изричито дефинише, а све имајући у виду досадашњу праксу Уставног суда који није досуђивао трошкове поступка.</p>	<p>за накнаду материјалне односно нематеријалне штете када је такав захтев постављен с тим што уставни суд када је захтев усвојен одређује у одлуци орган који је обавезан да исплати накнаду материјалне или нематеријалне штете и одредђује рок од четири месеца од дана достављања одлуке том органу у коме он добровољно може да плати накнаду штете. Поступак за принудно извршење накнаде материјалне односно нематеријалне штете може почети ако накнада не буде плаћена у року од четири месеца од дана достављања одлуке. Ако се узме у обзир члан 190. Закона о облигационим односима да ће суд узимајући у обзир и околности које су наступиле после проузроковања штете досудити накнаду у износу који је потребан да се оштећеникова материјална ситуација доведе у оно стање у коме би се налазила да није било штетне радње или пропуштања, ти би трошкови могли бити назначени у захтеву подносиоца Уставне жалбе за накнаду материјалне односно нематеријалне штете.</p> <p>Сврха Уставне жалбе пред Уставним судом има контекст свеобухватног одлучивања који у</p>
--	--	---	---

	<p>права на суђење у разумном року у стечајном или извршном поступку из члана 1. овог закона по којој није донета првостепена одлука до дана ступања на снагу овог закона, сматра се уставном жалбом.</p> <p>Судови су дужни да у року од 30 дана од дана ступања на снагу овог закона све нерешене предмете из ст. 1 – 4. овог члана доставе Уставном суду на даљи поступак и одлучивање и да о томе обавесте подносиоца приговора.</p> <p>Уставни суд ће приликом одлучивања у предметима из ст. 1-4 овог члана примењивати одредбе овог закона.</p> <p>Странкама у поступцима из ст. 1-4 овог члана у поступку пред Уставним судом биће признати трошкови поступка.</p> <p>Нерешене предмете из ст. 1-4 овог члана Уставни суд ће решити најкасније у року од 1</p>	<p>Како је циљ измена и допуна ефикаснији рад и већа заштита странака, Подносилац коментара сматра да је нужно орочити окончање свих поступака. Овде Подносилац коментара посебно указује да су рокови за решавање поступака у важећем закону: - 60 дана за поступке из става 1, 30 дана за поступке из става 2, док су поступци из става 3 и 4 предвиђени као хитни поступци и пред редовним судовима се окончавају релативно брзо, прр на најчешће 1 рочишту, а прр1 на два рочишта.</p> <p>Сходно наведеном, решавање ових предмета по новим изменама не би требало да буде дуже и на штету странака.</p> <p>Имајући у виду прецизирање предложено чланом 1, Подносилац коментара сматра да је потребно изменити цео члан 11 Нацрта, те уместо наведених ставова унети потпуно нови став:</p> <p>„Повериоци у стечајним и извршним поступцима који се воде ради намирења признатих или утврђених потраживања у којима је стечајни, односно извршни дужник предузеће са већинским друштвеним или државним капиталом, који су покренули поступак ради утврђивања повреде права у складу са одредбама Закона о заштити права на суђење у разумном року (Сл.гласник РС 40/2015), односно имају утврђену повреду права на суђење у разумном року и/или активан судски поступак ради остваривања права на нематеријалну и/или имовинску штету, своја стечена права ће остваривати у складу са одредбама закона које су важиле у моменту стицања права, у поступку пред редовним судовима до њихог правоснажног окончања, као и у поступцима по ванредним правним лековима“</p> <p>Осим наведених разлога за ову измену, један од разлога је питање трошкова које су странке имале у поступцима пре него што би ови предмети експедовани Уставном суду на даљи рад. Наиме, странке у овој врсти поступака су великом већином правно неуке, те су самим тим биле принуђене да за заштиту својих права ангажују пуномоћнике из редова адвоката. Самим тим, у досадашњем току поступака странке су већ сносиле</p>	<p>себи садржи осим захтева за одлучивање за утврђивање повреде права на суђење у разумном року, и одлуку о трошковима и обештећењу као и остваривање права из радног односа. (повређено им је уставно право на имовину члан 58. Устава и право на рад члан 60. Устава). Имајући у виду члан 7. Одлуке Уставног суда су коначне, извршне и општеобавезујуће.</p> <p>Иначе Пословником о раду Уставног суда прописан је начин распоређивања предмета - члан 41. Пословника.</p> <p>Када постоји више предлога односно иницијатива суд може спојити све предлоге односно иницијативе и по њима водити јединствен поступак и донети једну одлуку - члан 43. Пословника. То може допринети брзом решавању идентичних поступака који се воде ради намирења признатих или утврђених потраживања којима је стечени односно извршни дужник предузеће са већинским друштвеним или државним капиталом.</p>
--	--	---	--

	године од дана пријема предмета.	<p>трошкове пружања правне помоћи у виду плаћања трошкова адвокатима, али и трошкова вештачења (неопходних у циљу обрачуна камате простом методом), у неким предметима и судске таксе јер у предметима Прр1 за накнаду имовинске штете не постоји јасно дефинисан став о томе да ли се судске таксе наплаћују или не и слично. Осим путем Подносилац коментара указује на став Уставног суда да се странкама не признају трошкови поступка, како трошкови настали пред Уставним судом, тако ни трошкови настали у поступцима који су претходили поступку пред Уставним судом, о којима је одлучивано у поступцима који су вођени ради заштите права на суђење у разумном року а све како је став Уставног суда да не постоје процесне претпоставке за одлучивање о захтевима за накнаду материјалне штете у виду трошкова поступка, те да Уставни суд такве захтеве одбацује са позивом на члан 36 став 1 тачка 7 Закона о Уставном суду.</p> <p>Имајући у виду наведено, са правом се може очекивати да Уставни суд неће странкама усвајати захтеве за накнаду досадашњих трошкова поступка, што представља још један вид дискриминације ових лица, а наведеном праксом би се овим лицима нанела и знатна материјална штета. У случају да законодавац инсистира на останку ове одредбе, Подносилац коментара сматра да би требало дефинисати и питање трошкова поступка, односно извршити допуну у наведеном делу. У овом делу, Подносилац коментара предлаже допуну Нацрта закона, којом допуном би се предвидео начин на који странке остварују право на трошкове у поступцима заштите права на суђење у разумном року у проценљивим предметима. Наиме, у досадашњој пракси остало је спорно питање да ли се приликом обрачуна адвокатских трошкова за састав приговора и жалбе као основица обрачуна примењује висина потраживања/вредност предмета спора које лице има у поступку у ком се подноси приговор ради заштите права на суђење у разумном року, или се у конкретном случају обрачун врши независно од висине</p>		
--	----------------------------------	---	--	--

		потраживања/вредности предмета спора и износи увек једнак износ, а Подносилац указује да је пред неким судовима вршена и примена адвокатске тарифе као да је у питању ванпарнични поступак, а све сходно одредби члана 7 став 3 Закона о заштити права на суђење у разумном року.		
судија Милица Златковић	Мишљења сам да решавање истих треба бити измештено из суда, те да се наведена дуговања могу исплатити у вансудском поступку.		Није прихваћен	Неопходно је изменити и допунити Закон о заштити права на суђење у разумном року, како би поновним прописивањем уставне жалбе као делотворног правног лека, била обезбеђена заштита поверилаца у извршним поступцима по одлукама које су донете против предузећа са претежним друштвеним или државним капиталом, као и у стечајним поступцима у којима су ова предузећа стечајни дужници. На овај начин сврха закона да се пружи судска заштита права на суђење у разумном року се испуњава у потпуности. Одговарајуће измене и допуне Закона о заштити права на суђење у разумном року по ставовима Европског суда за људска права и препорукама Комитета министара, израђене су у циљу поштовања принципа супсидијарности и смањења броја представки пред Европским судом за људска права које се односе на предметне судске поступке. Осим наведеног Европски суд за људска права је мишљења да уставну жалбу треба

				сматрати делотворним домаћим правним средством у смислу значења члана 35. став 1. Конвенције и тиме потврдио став о делотворности уставне жалбе.
судија Милица Златковић	Сматрам да би поступак вансудске нагодбе, у коме би улога Републичког правобранилаштва морала бити много активнија, пре свега у прибављању података о извршеним исплатама, као и окончаним судским поступцима независно од исхода, те о околностима да ли се ради о друштвеном предузећу и потраживању из радног односа, итд... могао дати ефикасне резултате, како у смислу коначног и свеобухватног решења ове врсте предмета, тако и у погледу растерећења судова у Републици Србији. У ситуацији када су се потпуно искристалисали критеријуми за поступање, у смислу рокова и врсте предмета, не видим оправдане разлоге даљег оптерећивања Уставног суда овом врстом предмета, уместо инсистирања на појачаној активности Републичког правобранилаштва, које по природи ствари и самој		Није прихваћен	Узимајући у обзир претходно образложење на генералну примедбу судије Милице Златковић, допуњујемо да је овакво решење адекватно и испуњава сврху закона и обавеза које Република Србија има према Европском суду за људска права.

	логици мора бити главни носилац разрешења конкретних поступака.			
судија Милица Златковић	Желим да сугеришем на још једно важно питање које је све актуелније у правној пракси – случај када је извршни поступак који се водио пред Основним судом окончан обуставом пре достављања приговора ради убрзања поступка, услед изјашњења повериоца да се поступак настави пред јавним извршитељем.		Није прихваћен	Није предложен конкретан предлог за решавање наведене ситуације кроз предлог одговарајуће одредбе у овом Нацрту закона. Законом о извршењу и обезбеђењу потпуно је регулисан поступак и пред јавним извршитељем, а у складу са начелом хитности и рокова који не могу бити дужи од осам дана, а застој поступка није дозвољен (члан 15). Нарочито што у конкретном случају који се напомиње сам поверилац се изјашњава да се поступак наставља пред јавним извршитељем.
судија Миљко Мицовић	Предлажем да се истовремено, или у што краћем року, ради на измени члана 62. став 1. Закона о враћању одузете имовине и обештећење (Закон о реституцији-Службени Гласник РС број 72/11... 153/20) који предвиђа да имовина која је одузета бившим власницима, а за коју је поднета пријава у складу са	Решење би могло бити да се, уколико се утврди основаност права на реституцију, имаоцима тог права призна новчано обештећење сходно члану 30-38 Закона о реституцији, или да се примена овог члана у ставу 1 орачи на известан период (рецимо од једне године од дана доношења Закона о изменама и допунама Закона о реституцији), или да се у тим предметима поступак реституције квалификује хитним и да се приоритетно ради, или да та имовина не улази у стечајну масу, па ако подносилац захтева за реституацију не успе у свом захтеву, да се та имовина кроз стечај третира као накнадно пронађена имовина.	Није прихваћен	Предложено решење није предмет овог нацрта закона.

	<p>Законом о пријављивању и евидентирању одузете имовине, а по одредбама овог Закона може бити враћена, не може бити предмет отуђења, хипотеке или залоге, до правноснажног окончања по захтеву за враћање, са разлога што, конкретно, пред овим судом, а тако је у претежној мери и пред свим привредним судовима у Републици Србији, сви приговори који се усвајају и где је утврђена повреда права на суђење у разумном року (ради се о поступцима стечаја), се односе на предмете са већинским друштвеним или државним капиталом, који се не завршавају управо са разлога што наведени члан 62 став 1 Закона о реституцији забрањује продају, односно отуђење имовине која улази у стечајну масу, а која је предмет захтева за реституцију.</p>			
<p>Мирослав Мићановић (Уставни суд)</p>	<p>У вези са чланом 6. Закона о изменама и допунама Закона о заштити права на суђење у разумном року, предлажем да се нови став 3. преформулише тако да гласи: „Поверилац којем је досуђена</p>	<p>У вези са чланом 6. Закона о изменама и допунама Закона о заштити права на суђење у разумном року, овако како је предложен текст новог става 3. у оквиру члана 13. закона, произлази да се приговор води намирења истог потраживања. Приговор се води ради убрзавања поступка, а ради намирења истог потраживања се води поступак (извршни или стечајни).</p>	<p>Није прихваћен</p>	<p>Назив одељака 2. Приговор и садржина приговора који је у складу са јединстваним методолошким правилима за израду прописа, одговара његовој садржини, и већ у члану 6. испод назива одељка прописује се да</p>

	и исплаћена накнада имовинске штете у висини захтеваног потраживања, нема право на подношење новог приговора ради убрзавања поступка који се води ради намирања истог потраживања.“			поступак у коме се штити право на суђење у разумном року почиње подношењем приговора. Како је члан 13 . Закона саставни део овог одељка јасно је да је реч о приговору који се води ради убрзања поступка.
Мирослав Мићановић (Уставни суд)	Предлажем да се у члану 17, измени став 2. тако да гласи: „Жалба се одбацује ако је непотпуна, ако ју је поднело неовлашћено лице, ако је преурањена, неблаговремена, ако се лице одрекло права на жалбу или ако је повукло жалбу, или нема правни интерес за њу или ако је поднета после окончања поступка. Жалба је непотпуна ако није потписана или ако из њене садржине не може да се утврди које решење се побија.“	Као што је с правом предложена измена члана 8. став 2. закона, како би суд добио законски основ за одбацивање приговора ради убрзавања поступка који је поднет после окончања поступка, на исти начин треба изменити члан 17. став 2. закона, како би суд добио законски основ за одбацивање жалбе која је поднета после окончања поступка. У пракси, судови одбацују жалбе које су поднете против решења којима су одбијени приговори ради убрзавања поступка, ако је поступак окончан након подношења приговора, а пре подношења жалбе. Уставни суд доноси решења о одбацивању уставних жалби изјављених против решења којима су одбачене жалбе поднете против решења којима су одбијен приговори ради убрзавања поступка (видети Решење Уж-12610/2020 од 19. маја 2022. године, које је објављено у „Службеном гласнику Републике Србије“, број 78/2022).	Није прихваћен	Није предмет регулисања овог закона.
Мирослав Мићановић (Уставни суд)	Предлажем да се после члана 33. додају називи чланова и чл. 33а до 33в који гласе:: „Сходна примена одредаба овог закона на извршни поступак који води јавни извршитељ и на поступак који се води пред јавним бележником Члан 33а	Закон о заштити права на суђење у разумном року у садашњем облику је непримењив на извршни поступак који води јавни извршитељ и на поступак који се води пред јавним бележником. У пракси, судови одбацују приговоре ради убрзавања извршног поступка који води јавни извршитељ (а и када формално доносе решења о одбијању приговора ради убрзавања извршног поступка, у образложењу решења практично наводе разлоге за одбацивање приговора). Одбацивање приговора ради убрзавања извршног поступка који води јавни извршитељ се образлаже следећим разлозима: да како се поступак извршења	Није прихваћен	Овај закон се односи и на јавне извршитеље на основу члана 2. закона који каже да право на суђење у разумном року укључује и извршни поступак. По одредбама Закона о извршењу и обезбеђењу постоје и друга средства за странку у поступку. Што се јавних бележника тиче и они имају поверене послове

	<p>Одредбе овог закона сходно се примењују на извршни поступак који води јавни извршитељ и на поступак који се води пред јавним бележником.</p> <p>Подношење приговора Члан 33б</p> <p>Странка подноси приговор ради убрзавања извршног поступка који води јавни извршитељ суду на чијем подручју се налази седиште јавног извршитеља.</p> <p>Странка подноси приговор ради убрзавања поступка који се води пред јавним бележником суду на чијем подручју се налази службено седиште јавног бележника.</p> <p>Исплата новчаног обештећења и накнада имовинске штете Члан 33в</p> <p>Новчано обештећење и накнада имовинске штете исплаћују се на терет буџетских средстава - раздео Министарства правде, у случају када је јавни извршитељ или јавни</p>	<p>спроводи пред јавним извршитељем, а не пред судом или тужилаштвом, то се ради о поступку који није обухваћен одредбом члана 7. став 1. Закона о заштити права на суђење у разумном року; да сходно члану 9. Закона о заштити права на суђење у разумном року нису дата овлашћења суду да поступа по приговору ради убрзавања оних поступака који се не воде пред судом или јавним тужиоцем; да како је одредбом члана 11. став 1. Закона о заштити права на суђење у разумном року предвиђено да председник суда указује судији или јавном тужиоцу на разлоге због којих је повређено право странке и налаже судији процесне радње које делотворно убрзавају поступак, то се у конкретном случају ова одредба не може применити када је реч о поступку спровођења извршења од стране јавног извршитеља.</p> <p>Уставни суд је донео више десетина одлука којима је усвојио уставне жалбе, поништио оспорена решења и одредио да надлежни суд понови одлучи о приговору ради убрзавања извршног поступка који води јавни извршитељ (референтна Одлука је Уж-7451/2016 од 25. октобра 2018. године).</p> <p>Полазећи од изложеног, потребно је извршити измену и допуну Закона о заштити права на суђење у разумном року на начин да се обезбеди делотворна судска заштита права на суђење у разумном року у случају када извршни поступак води јавни извршитељ, односно када се поступак води пред јавним бележником.</p> <p>Целовито законско уређивање овог питања подразумева измену и допуну чак 19 чланова закона.</p> <p>С обзиром на то да уређење овог питања није било предмет нацрта Закона о изменама и допунама Закона о заштити права на суђење у разумном року, целисходније је у овој фази да се уместо измена и допуна 19 чланова закона, пре прелазних и завршних одредаба, након члана 33 дода члан 33а, којим би била прописана сходна примена одредаба овог закона на извршни поступак који води јавни извршитељ и на поступак који се води пред јавним бележником.</p>	<p>из судске надлежности па се може применити аналогија за јавне извршитеље.</p>
--	--	---	--

	<p>бележник повредио право на суђење у разумном року.“</p>	<p>Разлог зашто се Законом о изменама и допунама Закона о заштити права на суђење у разумном року установљава надлежност суда (а не Коморе јавних извршитеља и Коморе јавних бележника) да испитује повреду права на суђење у разумном року у извршном поступку који води јавни извршитељ и у поступку који се води пред јавним бележником је, најпре, у томе што је тим законом уређена судска заштита права на суђење у разумном року. Поред тога, одлуке јавног извршитеља и јавног бележника подлежу преиспитивању од стране надлежног суда у законом прописаном поступку. Стога би суд, поред аката које доносе јавни извршитељ и јавни бележник, сада био надлежан да цени и њихово поступање у разумном року.</p> <p>Чланом 33б би се уредило питање којем суду се подноси приговор ради убрзавања извршног поступка који води јавни извршитељ и поступка који се води пред јавним бележником.</p> <p>Коначно, чланом 33в би се уредило питање ко исплаћује новчано обештећење и накнаду имовинске штете.</p> <p>Одређивање у члану 33в да се новчано обештећење и накнада имовинске штете исплаћују на терет буџетских средстава - раздео Министарства правде, у случају када је јавни извршитељ, односно јавни бележник повредио право на суђење у разумном року, представља решење које се примењује у пракси Уставног суда, у случају када Уставни суд утврди право подносиоца уставне жалбе на накнаду материјалне, односно нематеријалне штете.</p> <p>Сходна примена одредаба закона које се односе на суд, довела би до тога да јавни извршитељ, односно јавни бележник исплаћују новчано обештећење, односно накнаду имовинске штете, што није прихватљиво, имајући у виду да је законом установљена објективна одговорност Републике Србије како за неимовинску, тако и за имовинску штету изазвану повредом права на суђење у разумном року. Такође, сагласно одредби члана 468. став 2. Закона о извршењу и обезбеђењу, јавни извршитељ обавља делатност као предузетник или као члан</p>		
--	--	--	--	--

		<p>ортачког друштва чији чланови су искључиво јавни извршитељи.</p> <p>Опредељење да се новчано обештећење и накнада имовинске штете исплаћују на терет буџетских средстава – раздео Министарства правде заснива се на следећим одредбама Закона о извршењу и обезбеђењу: да министар правде именује јавног извршитеља (члан 471. став 1.); да министар правде покреће поступак одлучивања о разрешењу јавног извршитеља (члан 488. став 1.), да министар правде одлучује о томе да ли постоје разлози за разрешење јавног извршитеља (члан 488. став 3.); да министарство правде надзире рад јавних извршитеља (члан 523. став 1.), као и на одговарајућим одредбама Закона о јавном бележничтву: да надзор над јавнобележничком делатношћу врши министарство правде (члан 13.), да министар правде именује јавног бележника (члан 27. став 1.), да министар правде доноси одлуку о разрешењу јавног бележника, у којој су утврђени разлози за разрешење (члан 31. став 2.).</p>		
<p>адвокат Милош М. Павловић</p>	<p>Члан 1. Став 4, Нацрта је недефинисан. Да ли то значи да ће стечајни повериоци који имају признато потраживање, а који су били запослени у стечајним дужницима са мањинским државним капиталом, моћи да подносе приговоре ради убрзавања ? Да ли ће надлежном привредном суду морати да доказују структура капитала ? Конкретан предлог усмеран је да се дефинише сам став 4 Закона.</p>	<p>Образложење зашто сам упутио наведени предлог пре свега је усмерен на много нејасноћа који се појављују доношењем овог закона. Прва нејасноћа је изостанак доказног поступка који ће у случају да првостепена одлука не буде донета, остати ствар праксе Уставног суда. Уставни суд одлучује у седници већа, а питање како ће Уставни суд прибављати потврде о висини признатог, а ненамиреног потраживања стечајног повериоца, односно потврде Агенције за централне регистре, који се редовно предлажу и које су редовни судови до сада службеним путем прибављали. Такође, како ће у седници већа суд Уставни суд одлучивати о већ поднетим тужбама, а за које нису донете одлуке, остаје опет ствар праксе. Како ће уопште функционисати начело контрадикторности и расправно начело ? Исто тако, остају много нејасних ствари, једна од њих је везана, шта се конкретно дешава са решењима где је утврђена повреда права на суђење у разумном року. Да ли ће стечајни поверилац морати да поднесе уставну жалбу у року у 30 дана од ступања на снагу</p>		<p>Одредбом члана 1. Нацрта закона јасно је прописано да се закон не примењује на стечајне и извршне поступке у којима је стечајни односно извршни дужник предузеће са већинским друштвеним или државним капиталом, а не мањинским. Такође реч је о намирењу признатих и утврђених потраживања.</p> <p>Што се тиче сарадње са Агенцијом за лиценцирање стечаних управника указујемо да Уставни суд поступа у складу са законом и Пословником о раду Уставног суда. Свакако је чланом 108. Закона о Уставном суду прописано да у остваривању својих</p>

		измена Закона о уставном суду или након 4 месеца, када стекне право на правично задовољење.		функција Уставни суд срађује, између осталог, са државним и другим органим и организацијама, привредним друштвима и другим правним лицима о питањима од интереса за очување уставности и законитости.
адвокат Милош М. Павловић	<p>Члан 11 Закона, сматрам да треба изменити у потпуности, будући да би ступањем измена Закона довело до великог степена правне несигурности, а којим случајем би потраживања стечајних поверилаца остала само стечајна права.</p> <p>Члан 11 треба формулисати на следећи начин:</p> <p>Ступањем измена Закона, не утиче се на раније покренуте парничне поступке за новчано обештећење и за накнаду имовинске штете, а у вези тужби које су покренуте у вези за повредом права на суђење у разумном року у стечајном и извршном поступку који се воде ради намирења признатих или утврђених потраживања у којима је стечајни, односно</p>		Није прихваћен	Одредба члана 11. Нацрта закона на јасан и недвосмислен начин уређује поступке у складу са овим изменама.

	<p>извршни дужник предузеће са већинским друштвеним или државним капиталом, на приговоре ради убрзавања наведених поступка поднете до ступања измена Закона.</p> <p>Такође, тужиоци ће моћи да поднесу тужбу за новчано обештећење и за накнаду имовинске штете, уколико им је утврђена повреда права на суђење у разумном року, до момента ступања измена Закона.</p>			
<p>Комитет правника за људска права - ЈУКОМ</p>	<p>Примећујемо да Нацрт Закона не обухвата наш предлог о усвајању шеме отплате као механизма за исправљање повреда права, иако смо ову иницијативу изнели у комуникацији са Комитетом Министара Савета Европе у контексту Качапор групе предмета. Сматрамо да би овакав предлог и даље могао бити од користи.</p> <p>Предлажемо да останете отворени за конструктиван дијалог са стручњацима из правног сектора,</p>	<p>Нацрт Закона свакако представља корак напред у решавању проблема дуготрајних судских поступака. Иако шема отплате није део овог Нацрта, надамо се да ће Министарство правде и даље истраживати ову опцију како би се обезбедила правична компензација за грађане чија су права нарушена.</p>	<p>Није прихваћен</p>	<p>Одговарајуће измене и допуне Закона о заштити права на суђење у разумном року по ставовима Европског суда за људска права и препорукама Комитета министара, израђене су у циљу поштовања принципа супсидијарности и смањења броја представки пред Европским судом за људска права које се односе на предметне судске поступке.</p> <p>Сврха уставне жалбе пред Уставним судом има контекст захтева за свеобухватним одлучивањем који у себи садржи и захтев за утврђивање повреде права на суђење у разумном року и с тим у вези захтев за правично обештећење,</p>

	<p>представницима цивилног друштва и другим релевантним актерима како бисте заједно пронашли најбоља решења за унапређење правосудног система.</p> <p>Прелазак надлежности на Уставни суд свакако носи потенцијалне предности у смислу растерећења осталих судова и смањења терета за грађане у погледу формалности и финансијских оптерећења. Овај корак такође би могао смањити прилив предмета из Србије Европском суду за људска права. Ипак, суочавамо се са изазовима у вези са ефикасном применом овог решења, с обзиром на већ познате потешкоће у раду Уставног суда.</p>	<p>Уставни суд се суочава са великим бројем предмета у раду, што представља озбиљан изазов. У поређењу са бројем предмета по становнику, Уставни суд је значајно оптерећенији од Европског суда за људска права, који има знатно веће људске и материјалне ресурсе. Са око 29.000 предмета који тренутно чекају разматрање, ситуација ће се значајно закомпликовати након измена Закона којим ће се приговори, тужбе за новчано обештећење и тужбе за накнаду штете сматрати уставним жалбама које ће се прослеђивати Уставном суду.</p>	<p>захтев за накнаду имовинске штете, захтев за накнаду трошкова поступка. Посебно, уставном жалбом се штите права из радног односа, права на имовину (члан 58. Устава РС) и право на рад (члан 60. Устава). Имајући у виду члан 7. Закона о Уставном суду, одлуке Уставног суда су коначне, извршне и општеобавезујуће.</p> <p>С тим у вези указујемо и на примену члана 87. Закона о Уставном суду којом је прописано да да ако је појединачним актом или радњом повређено или ускраћено Уставом зајемчено људско или мањинско право и слобода више лица, а само неки од њих су поднели уставну жалбу, одлука Уставног суда односи се и на лица која нису поднела уставну жалбу, ако се налазе у истој правној ситуацији.</p> <p>Напомињемо да ће Министарство правде и поред наведених измена и допуна Закона о заштити права на суђење у разумном року, у наредном периоду имати у виду све иницијативе којима се предлаже унапређење правосудног система, укључујући и ваше иницијативе за усвајање шеме отплате као механизма за исправљање повреда права на суђење у разумном року.</p>
--	--	--	--

<p>адвокат Кристина Н. Милић и адвокат Негован Живковић</p>	<p>1. Најпре, указујемо да се већ чланом 1 објављеног текста Нацрта закона (којим је предвиђено да се члану 1 Закона о заштити права на суђење у разумном року после става 3 додаје став 4, којим ставом је предвиђено да се закон не примењује на стечајне и извршне поступке који се воде ради намирења признатих или утврђених потраживања у којима је стечајни, односно извршни дужник предузеће са већинским друштвеним или државним капиталом) врши повреда члана 21 Устава Републике Србије, којим се свима гарантује једнакост пред Уставом и законом, а такође предвиђа и да свако има право на једнаку законску заштиту, без дискриминације и да је забрањена свака дискриминација, непосредна или посредна, по било ком основу.</p> <p>2. Са свим раније наведеним у вези, оправдано се поставља и питање <u>који ће се пропис примењивати на наведена лица у будућности уколико објављени Нацрт закона буде усвојен</u>, те је</p>	<p>Предложеном изменом се без било каквог оправданог разлога дискриминишу лица која су стечајни и извршни повериоци правних лица - стечајних и извршних дужника са већинским друштвеним или државним капиталом. Наведена измена ће имати управо супротан ефекат од оног који жели да се постигне и који се наводи у образложењу које је дато у разлозима за доношење Закона (где се наводи да је у Одлуци Комитета министара Савета Европе наглашено да и дал>е постоји више спорних питања које је потребно решити, укључујући и висок проценат одбијања и одбацивања правних лекова у стечајном поступку, а што спречава извршење одлука).</p> <p>Међутим, предложено решење по мишљењу подносилаца коментара довешће до додатног пролонгирања и спречавања извршења одлука.</p> <p>Примера ради, у поступцима накнаде имовинске штете због повреде права на суђење у разумном року, Уставни суд ће морати да утврђује укупан износ потраживања подносиоца Уставне жалбе, чињеницу да ли је стечајни дужник у већинском државном или друштвеном власништву, у неким поступцима и начин на који је обрачуната камата у стечајном поступку, итд. - у досадашњој пракси првостепеним судовима је за утврђивање ових чињеница и прикупљање чињеничне грађе неопходне за доношење пресуде било неопходно минимално неколико месеци, а углавном годину дана. Уколико је камата обрачуната конформном методом, изводи се доказ вештачењем наоколност висине након прерачуна пропорционалном методом, уз прикупљање бројне, углавном архивирани документације.</p> <p>Такође, као спорно се јавља што су неке друштвене фирме приватизоване пре отварања стечаја, затим су приватизације поништаване због непоштовања преузетих обавеза, а средства враћана у Акцијски фонд Републике Србије, те је предмет доказног поступка и утврђивање за који период је тужилац - стечајни поверилац пријавио зараду и да ли се то односи на само на период када је стечајни дужник био правно лице са</p>	<p>1. – 2. Предложеном одредбом члана 1. Нацрта закона, којим се додаје став 4. није повређено начело једнакости пред Уставом и законом. Право на суђење у разумном року је људско право. „Уставом се јемче, и као таква, непосредно се примењују људска и мањинска права зајемчена општеприхваћеним правилима међународног права, потврђеним међународним уговорима и законима. Законом се може прописати начин остваривања ових права само ако је то Уставом изричито предвиђено или ако је то неопходно за остварење појединог права због његове природе, при чему закон ни у ком случају не сме да утиче на суштину зајемченог права“ (члан 18. став 2. Устава).</p> <p>Одредбом члана 36. Устава сви имају право на правно средство и једнаку правну заштиту, у складу са чланом 3. Закона о заштити права на суђење у разумном року, а оштећени у стечајним и извршним поступцима који се воде ради намирења признатих или утврђених потраживања у којима је стечајни односно извршни дужник предузеће са већинским друштвеним или државним капиталом то право остварује кроз уставну жалбу.</p>
---	--	--	--

	<p>неопходно најпре разјаснити наведену дилему, све како би се очувала правна сигурност хиљаде лица која су у овом тренутку странке у поступцима ради заштите права на суђење у разумном року.</p>	<p>већинским друштвеним односно државним капиталом, или не, након чега се изводи доказ на околност обрачуна износа зарада, а често и саслушавају странке. Уколико се цео поступак пребаци у надлежност Уставног суда, овакав начин вођења поступка биће практично онемогућен, а повериоцима ускраћено право на правилан и свеобухватан доказни поступак.</p> <p>Подносиоци коментара сматрају да би усвајањем предложених измена Закона о заштити права на суђење у разумном року дошло до изразитог успоравања правичног обештећења стечајних поверилаца, чиме ће сва та лица бити стављена у неравноправан положај у односу на друге стечајне/извршне повериоце који су до сада наплатили своја потраживања у законом утврђеном поступку и у знатно краћем периоду.</p> <p>Даље, проблем представља и чињеница да Уставни суд као орган који кроз Уставну жалбу контролише рад привредних судова и Привредног апелационог суда готово никад не преиначује решења Привредног апелационог суда, већ то чини Европски суд за људска права након подношења представке. Наглашавамо да су и у поступку прописаним важећим текстом Закона о заштити права на суђење у разумном року лица која су стечајни и извршни повериоци правних лица - дужника са већинским друштвеним или државним капиталом најпре морала да се обрате Уставном суду Уставном жалбом како би уопште стекли услов да поднесу представку Европском суду за људска права. Дакле, једино до чега ће довести предложено решење јесте додатно пролонгирање поступака пред Уставним судом и додатно успоравање рада Уставног суда, који ни у овом тренутку не решава предмете по Уставним жалбама у року краћем од три године, а у будућности се може очекивати да ће ови поступци из свих наведених разлога трајати знатно дуже.</p> <p>Оптерећивање Уставног суда овим поступцима довело би до тешког загушења правосудног система и губитка на квалитету и брзини израда одлука, што последично доводи до тога да стечајни повериоци своја потраживања неће моћи да</p>	<p>Сврха уставне жалбе пред Уставним судом у конкретном случају има контекст захтева за свеобухватним одлучивањем који у себи садржи и захтев за утврђивање повреде права на суђење у разумном року и с тим у вези захтев за правично обештећење, захтев за накнаду имовинске штете, захтев за накнаду трошкова поступка. Посебно, уставном жалбом се штите и права из радног односа, права на имовину (члан 58. Устава РС) и право на рад (члан 60. Устава). Имајући у виду члан 7. Закона о Уставном суду, одлуке Уставног суда су коначне, извршне и општеобавезујуће. Ово су <i>sui generis</i> правне ситуације па је решено на предложен начин.</p> <p>Чланом 11. Нацрта закона јасно је прописана веза у примени Нацрта закона у односу на започете поступке на основу важећег закона.</p> <p>Пословником о раду Уставног суда прописан је начин распоређивања предмета - члан 41. Пословника.</p> <p>Када постоји више предлога односно иницијатива суд може спојити све предлоге односно иницијативе и по њима водити јединствен посупак и донети једну одлуку - члан 43. Пословника. То може допринети брзом решавању идентичних поступака који се воде</p>
--	--	---	---

		<p>наплате у разумном року дакле постојала би нова повреда овог права.</p> <p>Такође, треба нагласити да је Уставни суд надлежан само за правноснажно окончане поступке. Изменама Закона би се проширила овлашћења за уставне жалбе, а што не би смело да буде урађено без измена Закона о Уставном суду и самог устава Републике</p> <p>Образложење које је дато у разлогима за доношење Закона наводи даје Европски суд за људска права у раније донетим одлукама (Маринковић против Србије и Феризовић против Србије) констатовао да је уставна жалба „била“ делотворно правно средство за заштиту права на суђење у разумном року у овој групи предмета. <u>Подсећамо да су обе одлуке на које се предлагач Закона позива донете 2013. године, дакле пре доношења Закона о заштити права на суђење у разумном року, односно у периоду када је Уставна жалба била једино правно средство којим се штитило право на суђење у разумном року и када није постојало системско решење за заштиту права на суђење у разумном року. Такође, указујемо да је од доношења поменутих одлука протекло 10 година, те да према мишљењу подносилаца коментара Уставна жалба више није делотворно правно средство за заштиту права на суђење у разумном року, те да се у овом тренутку огромна већина Уставних жалби одбацује, те су подносиоци Уставних жалби принуђени да се даље обраћају Европском суду за људска права, а да се наплата њихових неисплаћених зарада одужи до бескраја.</u></p> <p><u>Дакле, да је Уставна жалба заиста делотворно правно средство, број представки пред Европским судом за људска права које се односе на предметне евидентне поступке би се смањивао, а не повећавао, јер би странке усвајањем Уставних жалби изгубиле право (а и интерес) да се обрате Европском суду за људска права. Подсећамо такође да је Република Србија једна од земаља Европе чији грађани имају највећи број представки пред ЕСЉП.</u></p> <p>На крају, подносиоци коментара осим питања да ли се</p>	<p>ради намирења признатих или утврђених потраживања којима је стечени односно извршни дужник предузеће са већинским друштвеним или државним капиталом.</p> <p>У Нацрту закона о изменама и допунама Закона о заштити права на суђење у разумном року нису провређене одредбе о забрани дискриминације из разлога што се није повредило лично својство односно неоправдано прављење разлике или неједнако поступање, односно пропуштање (искључивање, ограничавање или давање првенства), у односу на лица или групе као и на чланове њихових породица, или њима блиска лица, на отворен или прикривен начин, а који се заснива на раси, боји коже, прецима, држављанству, националној припадности или етничком пореклу, језику, верским или политичким убеђењима, полу, роду, родном идентитету, сексуалној оријентацији, полним карактеристикама, нивоом прихода, имовном стању, рођењу, генетским особеностима, здравственом стању, инвалидитету, брачном и породичном статусу, осуђиваности, старосном добу, изгледу, чланству у политичким, синдикалним и</p>
--	--	--	--

		предложеним изменама врши дискриминација поверилаца који имају призната или утврђена потраживања у поступцима у којима је стечајни, односно извршни дужник предузеће са већинским друштвеним или државним капиталом, <u>постављају питање из ког разлога се баш наведена лица изузимају из примене Закона?</u>		другим организацијама и другим стварним, односно претпостављеним личним својствима.
адвокат Кристина Н. Милић и адвокат Негован Живковић	Чланом 3. Нацрта предлаже се измена у члану 8 став 2, који би убудуће предвиђао да се приговор одбацује ако одсуство неког обавезног елемента приговора онемогућава да се по њему поступа, ако је приговор поднело неовлашћено лице, ако је преураћен или ако је поднет после окончања поступка.	<u>Сматрамо да предложена измена треба додатно да се појасни, и то тако што ће бити извршено позивање на конкретну законску одредбу у којој су таксативно наведени обавезни елементи приговора, односно позивање на члан 6 став 2 Закона о заштити права на суђење у разумном року.</u> Подносиоци коментара сматрају неопходним да овим путем укажу на досадашњу праксу појединих судова, који су злоупотребљавали тумачење члана 8 став 2 у вези са чланом 6 став 2 Закона, те су у свом раду неосновано одбацивали приговоре са позивом на цитиране одредбе Закона, иако су приговори садржали све елементе предвиђене чланом 6 став 2 Закона, а са циљем да подносиоце приговора оставе без права на жалбу и онемогуће их у остваривању својих права. Наведена злоупотреба је поготово честа у раду Привредног суда у Нишу. Са овим су врло добро били упознати и председници судова који наведено понашање судија нису санкционисали, конкретно председник Привредног суда у Нишу јер је подието више десетина захтева за изузеће судије Драгане Величковић, судије Привредног суда у Нишу, која је неосновано одбијала и одбацивала основане приговоре, те је на тај начин одбијањем најпре оштетила Републику Србију за знатне новчане износе јер је подносиоцима приговора Привредни апелациони суд признавао и трошкове за састав жалбе након преиначавања првостепеног одбијајућег решења или је одбацивала приговора без законског разлога на који начин су подносиоци приговора били ускраћени за правни лек. На овај начин је суд поступао противно закону, а што међутим не представља мањкавост закона.	Није прихваћен	Прописана одредба члана 3. Нацрта закона је јасно одређена а нарочито имајући у виду да су чланом 6. став 2. Закона прописани обавезни елементи приговора. Није потребно пренормирање закона. За случај који сте навели у случају сумње да је суд одбацио приговор који је по мишљењу подносиоца био уредан у складу са чланом 6. став 2. остаје могућност притужбе на рад судова.

		Имајући у виду напред наведено, неправедно би повериоци трпели штету тиме што би се предмети упутили Уставном суду јер је прави разлога одбијања и одбацивања приговора као и одуговлачења самовоља појединих судија које су, иако су знале да су у наведеним стечајевима већ доношена решења о усвајању приговора, и даље доносиле одбијајућа или одбачајна решења, грубо занемарујући своју дужност да поштују закон.		
адвокат Кристина Н. Милић и адвокат Негован Живковић	Чланом 6. Нацрта предлаже се додавање два нова става члану 13. Закона о заштити права на суђење у разумном року, којима ће бити предвиђено да поверилац коме је досуђена и исплаћена накнада имовинске штете у висини захтеваног потраживања нема право на подношење новог приговора који се води ради намирења истог потраживања, те да у наведеном случају суд одбацује приговор подносиоца.	<u>Подносиоци коментара сматрају да је ова одредба у потпуности непотребна, јер поверилац коме је исплаћена накнада имовинске штете даном исплате губи положај повериоца. те самим тим више није активно легитимисан за подношење приговора ради заштите права на суђење у разумном року.</u> Такође, Подносиоци коментара указују да у наведеном Србије. У ситуацији када стечајни поверилац има утврђену повреду права на суђење у разумном року и усвојен приговор пред привредним судом, уколико би се тај приговор или евентуално поднета тужба сматрали уставном жалбом, имали би ситуацију да Уставни суд одлучује о штети и о појединачним правима странака. У пракси се, међутим, појавио и проблем да су стечајни управници, а затим и суд давали нетачне податке о висини неисплаћеног потраживања чиме су повериоци као тужиоци били оштећени у поступку. Ускраћивање права на нови приговор би значило да поверилац нема право да добије остатак свог потраживања у случају да се евентуално утврди да је у првом поступку висина неисплаћених зарада неправилно утврђена, што је такође према повериоцима неправедно и није законито. У случају злоупотреба и подношења већег броја приговора из других разлога, Државно правобранилаштво би требало да као заступник Републике Србије благовремено и адекватно реагује на такве тужбе и да се предложи одбијање тужбених захтева, а не да се стечајни повериоци унапред онемогућавају да подносе нове приговоре јер су се дешавале грешке у извештајима чије би кориговање било онемогућено	Није прихваћен	Одредба Нацрта закона је потребна и на адекватан начин прописује забрану подношења новог приговора у случају намирења истог потраживања, и као таква испуњава сврху закона.

		напред наведеним изменама. У случају да стечајни поверилац докаже да без своје кривице није могао да наплати целокупно потраживање, било би логично да се омогући усвајање новог приговора и подношење нове тужбе за накнаду имовинске штете.		
адвокат Кристина Н. Милић и адвокат Негован Живковић	У случају усвајања предложених измена из члана 1. Нацрта закона, остаће нејасан положај лица чији приговор је усвојен и утврђена повреда права на суђење у разумиом року, али у тренутку ступања на снагу Закона о изменама и допунама Закона о заштити права на суђење у разумном року нису били испуњени услови за подношење тужбе услед чињенице да није протекао законски рок од 15 дана до 4 месеца, у складу са чланом 22 у вези са чланом 26 Закона о заштити права на суђење у разумном року. Стога, сматрамо да је Нацртом иеопходно предвидети решење за наведену ситуацију, с обзиром да се ради о не малом броју лица. Чак и у случају усвајања оваквог Нацрта, било би логично да се измене примењују на предмете где се утврђује повреда права на	Предлог подносиоца коментара је да се омогући да се на основу решења привредног суда којим је подносиоцу приговора утврђена повреда права на суђење у разумном року, након протеча рока из решења који је по закону од 15 дана до 4 месеца, исто решење у коме је већ наведен износ неисплаћеног потраживања стечајном повериоцу (имовинска штета), сматра извршном исправом и за тај износ потраживања, а не само за трошкове за састав приговора, чиме би се омогућило да се одмах поднесе предлог за извршење и намири на суђење у разумном року у наведеним предметима), односно које критеријуме и мерила ће Уставни суд примењивати приликом одлучивања у овим предметима уколико се критеријуми утврђени чланом 6 Закона о заштити права на суђење у разумном року неће примењивати.	Није прихваћен	Чланом 11. Нацрта закона су прописане све ситуације које наставју у вези са овом изменама.

	<p>суђење у разумном року након ступања на снагу предложених измена и допуна, јер још увек у српском праву не постоји институт који прописује преображај тужбе и приговора у уставну жалбу, а са граицом да ли је или не у предмету домета првостепена одлука, што опет отвара пут новој дискриминацији тужилаца. Измене и допуне се не смеју силом примењивати на већ започете поступке.</p>			
<p>адвокат Кристина Н. Милић и адвокат Негован Живковић</p>	<p>Важећим текстом Закона о заштити права на суђење у разумном року, у члану 24 предвиђено је право лица ком је утврђена повреда права на суђење у разумном року да поднесе Правобранилаштву предлог за поравнање у року од 6 месеци од дана када је стекло право на правично задовољење. Имајући у виду текст Нацрта, сматрамо да је неопходно разјашњење под којим условима ће лица којима је пре ступања на снагу Закона о изменама и допунама закона о заштити права на суђење у разумном року утврђена повреда права на</p>		<p>Није прихва ћен</p>	<p>На основу члана 1. Нацрта закона, а у вези са чланом 11. Нацрта закона, приговори, жалбе, тужбе које су поднете у вези са остваривањем права на суђење у разумном року сматрају ће уставном жалбом и на њих се примењује Закон о уставном суду.</p>

	суђење у разумном: року у поступцима у којима је стечајни, односно извршни дужник предузеће са већинским друштвеним или државним капиталом убудуће закључивати споразуме са Правобранилаштвом.			
адвокат Кристина Н. Милић и адвокат Негован Живковић	Чланом 11. став 1 - 4 Нацрта закона предвиђено је да: - приговор ради убрзавања стечајног или извршног поступка по којем није донета одлука до дана ступања на снагу овог Закона, - жалба против решења којим је одбијен приговор по којој није донета одлука до дана ступања на снагу овог Закона, - тужба за новчано обештећење која је поднета у вези са повредом права на суђење у разумном року у стечајном или извршном поступку по којој није донета првостепена одлука до дана ступања на снагу овог закона, - тужба за накнаду имовинске штете која је поднета у вези са повредом права на суђење у разумном року у стечајном или	Уколико ће Уставни суд у овим поступцима примењивати закон који је важио у тренутку подношења приговора/жалбе/тужбе, односно Закон о заштити права на суђење у разумном року, неопходно је допунити текст Нацрта, тако што ће бити додат нови став којим ће бити разјашњена спорна примена закона. Такође, поставља се и питање трошкова које су странке имале у поступцима пре него што предмети буду експедовани Уставном суду на даљи рад. Наиме, странке у овој врсти поступака су великом већином правили пеуке, из ког разлога су биле принуђене да за заштиту својих права ангажују пуномоћнике из редова адвоката. Самим тим, у досадашњем току поступака странке су већ сносиле трошкове пружања правне помоћи, трошкове вештачења и евентуалне путне трошкове својих пуномоћника. Имајући у виду став Уставног суда изражен у кровној одлуци Уж-633/2011 од 08.05.2013. године на коју се Уставни суд позива у свим даљим одлукама, са правом и страхом се очекује да Уставни суд неће странкама усвајати захтеве за накнаду досадашњих трошкова поступка, што представља још један вид дискриминације ових лица, а наведеном праксом би се овим лицима нанела знатна материјална штета. Додатно, поставља се питање да ли ће и на који начин и ситуацији да се трошкови признају, Уставни суд вршити одмеравање трошкова, који трошкови ће се сматрати нужним, да ли ће пуномоћници бити позвани да доставе трошковнике и уопште да ли је реално очекивати да се Уставни	Није прихваћен	На основу члана 1. Нацрта закона, а увези са чланом 11. Нацрта закона, приговори, жалбе, тужбе које су поднете у вези са остваривањем права на суђење у разумном року сматрају ће уставном жалбом и на њих се примењује Закон о Уставном суду.

	<p>извршном поступку по којој није донета првостепена одлука до дана ступања на снагу овог закона, се сматрају уставном жалбом.</p> <p>Истим чланом Нацрта закона предвиђено је да су судови дужни да у року од 30 дана од дана ступања на снагу Закона о изменама и допунама закона о заштити права на суђење у разумном року све нерешене предмете из ставова 1-4 члана 11 доставе Уставном суду на даљи поступак и одлучивање и да о томе обавесте подносиоца приговора.</p> <p>Допуне предвиђене наведеним чланом остављају дилему који пропис ће примењивати Уставни суд приликом одлучивања у наведеним предметима, узевши у обзир члан 1 Нацрта закона, којим је како је већ истакнуто искључена примена Закона о заштити права</p>	<p>суд бави трошковима који су настали у поступку пред редовним судом?</p>		
<p>адвокат Кристина Н. Милић и адвокат</p>	<p>Остаје неразјашњено питање камате на потраживања имовинске штете односно потраживања</p>			<p>Ово питање није предмет овог закона, остаје у надлежности суда да у појединчаним стварима решава о овим питањима.</p>

<p>Негован Живковић</p>	<p>призната и утврђена у стечајном поступку. У садашњем току поступка, стечајним повериоцима - тужиоцима је признавана камата на главно потраживање почев од дана подношења тужбе, па до исплате, док им на утврђену и признату камату у стечају, не припада нова камата. У досадашњим одлукама Уставног суда, исти није одлучивао о камати односно није је признавао нити је прецизирао цифру која се има исплатити, дакле повериоци би остали ускраћени за камату на главно потраживање на коју тренутно имају право по тужбама у складу са Законом о заштити права на суђење у разумном року</p>			
<p>адвокат Кристина Н. Милић и адвокат Негован Живковић</p>	<p>Подносиоци коментара предлажу допуну Нацрта закона, којом допуном би се предвидео начин на који странке остварују право на трошкове у поступцима заштите права на суђење у разумном року у проценљивим предметима. Наиме, у досадашњој пракси остало је спорно питање да ли се приликом</p>		<p>Није прихваћен</p>	<p>За обрачун адвокатских трошкова за састав приговора и жалбе као основица обрачуна примењује се висина потраживања/вредност предмета спора које лице има у поступку у ком се подноси приговор ради заштите права на суђење у разумном року.</p>

	<p>обрачуна адвокатских трошкова за састав приговора и жалбе као основица обрачуна примењује висина потраживања/вредност предмета спора које лице има у поступку у ком се подноси приговор ради заштите права на суђење у разумном року, или се у конкретном случају обрачун врши независно од висине потраживања/вредности предмета спора и износи увек једнак износ, а ако је једнак износ који је износ у питању.</p>			
<p>адвокат Кристина Н. Милић и адвокат Негован Живковић</p>	<p>Имајући у виду предложене измене Закона о Уставном суду и то што је чланом 1. Нацрта о изменама Закона о Уставном суду прописано да се у члану 82. Закона о Уставном суду, додаје став 2. који гласи: „Изузетно од става 1. овог члана уставна жалба се може изјавити и ако нису исцрпљена правна средства ако је подносиоцу уставне жалбе повређено право на суђење у разумном року у стечајним и извршним поступцима који се воде ради намирења признатих или</p>		<p>Није прихва ћен</p>	<p>Допуна члана 82. Закона о Уставном суду, неопходна је управо ради усклађивања са изменама и допунама Закона о заштити права на суђење у разумном року, који у члану 1. прописује да се овај закон не примењује на стечајне и извршне поступке који се воде ради намирења признатих или утврђених потраживања у којима је стечајни, односно извршни дужник предузеће са већинским друштвеним или државним капиталом.</p>

	<p>утврђених потраживања у којима је стечајни дужник односно извршни дужник предузеће са већинским друштвеним или државним капиталом“, нема потребе за изменом садашњег Закона о заштити права на суђење у разумном року с обзиром на то да би на овај начин лица која желе одмах да поднесу уставну жалбу то могла и да учине јер не би било неопходно да буду претходно исцрпљена сва правна средства, чиме би се постигла наводна сврха предложених измена.</p>			
--	--	--	--	--